

Một Cuộc Tình Bỏ Quên

Contents

Một Cuộc Tình Bỏ Quên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12: Chương Cuối	21

Một Cuộc Tình Bỏ Quên

Giới thiệu

Trên chuyến đi định mệnh của đời mình Mimi đã gặp phải biến cố làm thay đổi tất cả cuộc đời cô. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cuoc-tinh-bo-quen>

1. Chương 1

An Khánh đang ngồi dán mắt vào bán phím, lạch cạch gõ những con số rồi bù. Bảng thống kê tài chính của tập đoàn làm anh chóng vánh cả đầu óc. An Khánh cảm thấy mình không còn đủ tỉnh táo để tiếp tục làm việc nữa. Anh đứng dậy khoác áo lao ra khỏi phòng. Mặc tiếng Mai Ly í ới gọi với theo:

- “Anh Khánh! Còn ly cà phê này thì sao đây ạ?”

Anh Khánh rảo bước rất nhanh, không quay đầu lại. Anh trả lời Mai Ly trong vội vã:

- “Em xử lý hộ tôi nhé, tôi đi có việc đã”

Mai Ly chau mày, cong môi giận dữ. Cô ngừng ngay trở lại phòng thư ký của mình rồi tức tối nổi một hơi cạo sạch cà phê. Mai Ly nhìn vào những hạt đường còn sót lại trong lòng cốc gạt gù: “An Khánh, anh có khác gì ly cà phê này không? Người ta bảo em đang theo đuổi một cuộc tình đắng chát và vô vọng, nhưng em lại cứ bị anh mê hoặc, phải chăng vì sức hấp dẫn của những hạt đường còn sót lại này trong cuộc tình chưa được anh thừa nhận? Anh nói xem, vì sao em lại si mê anh, vì anh đẹp trai, vì anh làm sếp ư? Cũng có thể lắm nhưng đã là tình yêu thì đâu cần đến lý do chứ”.

Mai Ly khẽ lắc đầu như cố để thoát ra khỏi những suy nghĩ về An Khánh. Cô nhếch miệng tự cười cho cái sự “dại trai” của mình rồi lầm bầm: “Ồi Mai Ly xinh đẹp đáng thương của tôi! Thật không ngờ, tiểu thư lá ngọc cành vàng lại có ngày phải thê thảm vì một người đàn ông thế này thì mất mặt quá đi...!”

An Khánh tới quán cà phê quen thuộc, bấm máy gọi cho cậu bạn thân. Một lát sau, Tuấn Anh xuất hiện. Tuấn Anh vừa bước vào quán đã hót tung bừng với mấy cô bé bồi bàn. An Khánh thấy ông bạn mình nổ như pháo thì phì cười góp lời:

- Thôi đi ông tướng, trật tự cho các em ấy làm việc nào!

Tuấn Anh chêm chệ tiến lại bàn, miệng vẫn không ngừng ba hoa: “Trông anh thế này thôi chứ đại gái lắm, chả như ông bạn của anh đang ngồi đây đâu. Tắm ngấm mà giết voi hàng loạt đấy”.

Cô bé pha chế tếu táo đáp lời Tuấn Anh: “Thế hóa ra anh bạn anh có gương mặt lừa tình à? Để em test thử xem thế nào nhé!”

An Khánh tròn mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên và ngượng ngùng trước sự táo bạo của cô nàng pha chế. An Khánh bậm môi, đưa ánh mắt hình viên đạn ném về phía Tuấn Anh vờ hăm dọa: “Ông mà còn mô kích nữa là tôi mách em Minh Lê của ông đấy nhé!”

Tuấn Anh nhún vai, ý chịu thua: “Dạ dạ, em biết cái thân em rồi anh Khánh ạ!” rồi quay ra nói với cô nàng pha chế. “Em trẻ thế, xinh thế test cái gã U30 này làm gì cho phí. Hôm nào anh dẫn mấy thằng em vừa trẻ, vừa ga lăng tới, cứ tha hồ mà test nhé”.

Nói rồi cả hai phá lên cười, mặc cô nàng pha chế đang bĩu môi nũng nịu: “Đấy đấy, chê thì cứ nói thẳng mà chối khéo quá làm em ấy ngượng. Tâm trạng thế này mà pha chế là tệ lắm đây này. Nếu không vừa miệng hai anh thông cảm cho em nha! Mà hai anh dùng gì để em phục vụ?”.

Như mọi khi em nhé – Tuấn Anh và An Khánh đồng thanh đáp lời.

Một lát sau, hai ly cà phê đen được đặt trước bàn. Giọng cô bồi bàn nhỏ nhẹ: “Phiền hai anh cho em biết, các anh có muốn dùng thêm gì nữa không ạ!”

An Khánh chăm chú vào những giọt cà phê đang rơi xuống một cách chậm chạp rồi điềm đạm đáp lời: “Ồ không, cảm ơn cô!”

Tuấn Anh cười tinh ranh như đang nảy ra ý định trêu chọc gì đó. Anh ngược mắt lên nhìn cô gái, rồi sững sốt không thốt được nên lời. Cô bồi bàn không hiểu chuyện gì, nhưng cái nhìn chăm chăm của người khách khiến cô ngượng ngùng vội lui sang phòng bên.

Trong khi An Khánh đã bắt đầu nói về công việc của mình thì Tuấn Anh vẫn nguyên vẻ mặt thất thần đó, không đáp lại một câu. An Khánh nhìn bạn rồi lại quay ra nhìn xung quanh nhưng anh chẳng tìm ra được lý do nào khiến người bạn của mình trở nên như thế. An Khánh xua tay trước mặt Tuấn Anh quát nhẹ:

- “Này! Ông bị sao thế? Em nào hút mất hồn rồi à?”

Tuấn Anh như người đang mê sảng bị đánh thức. Anh liên tục lầm bầm: “Trời ơi! Mình không nhìn lầm đấy chứ. Chả lẽ trên đời lại có những sự giống nhau đến mười mươi như vậy?”.

An Khánh nhún vai, thở dài: “Này! Ông tướng, ông đang lăm bằm cái quái gì vậy. Nhìn ông kìa, như kẻ bị trúng tà ấy”.

- “Phải phải, tôi đang bị trúng tà đây, một thứ tà khó hiểu!”

- “Nhưng là chuyện gì mới được chứ?”

An Khánh tò mò hỏi dồn nhưng Tuấn Anh đã gạt phắt đi bằng cách trả lời đầy lảng tránh:

Ông đã nghe câu “Một ngày con người ta phải có đến ba mươi mấy phút chờ đờ đờ” chưa? Tôi mới đờ có mấy phút thôi đấy nhé!

An Khánh bĩu môi: “Xì! Tưởng chuyện gì ghê gớm lắm, hóa ra là.. Em Minh Lê này tài tình thật đấy!”

Tuấn Anh hất hàm về phía An Khánh: “ Ý ông là sao, sao chuyện gì ông cũng phải đưa tỳ Minh Lê của tôi vào thì mới chịu được thế nhỉ?”

An Khánh cười lớn: “Ha ha... ý tôi là Minh Lê có tài thổi hồn vào đá ấy mà”.

Sau hồi đùa giỡn thì cả hai bắt đầu chìm vào câu chuyện công việc. An Khánh say sưa nói về những kế hoạch và dự án mới, còn Tuấn Anh như một Gia Cát Lượng đầy sách lược. Anh quân sư cho An Khánh và vạch ra những trở ngại trong từng kế hoạch của người bạn.

Câu chuyện kết thúc khi thành phố đã bắt đầu lên đèn. Cả hai ra về trong tâm trạng vui vẻ. Sau khi thanh toán xong, Tuấn Anh còn nán lại, cố lướt qua một lượt để kiểm tìm cô bồi bàn khi nãy nhưng không thấy. Anh tiến đến quầy pha chế dò hỏi thì được biết người con gái đó là Mimi, cô mới tới làm việc ở đây chưa đầy 1 tuần. Tuấn Anh còn muốn hỏi vài điều về Mimi nữa nhưng không có thêm thông tin nào giúp được anh cả.

Tuấn Anh ra về trong tâm trạng rối bời. Gương mặt xinh đẹp của Mimi thật sự khiến anh bị sốc nặng. Dù mới thoáng qua một lần nhưng trực giác đã cho anh thấy Mimi không khác gì Đan Phương năm xưa. Tuấn Anh thở dài lăm bằm: “Không lẽ nào Đan Phương đã trở về? Nhưng nếu trở về thì cô ấy phải tới tìm An Khánh rồi, hoặc khi cô ấy mang cà phê tới, thì ít ra cô ấy cũng phải nhận ra 2 đứa mình. Mà nếu cô bé đó là Đan Phương thật thì làm gì có chuyện bố mẹ cô ấy lại để con gái cưng của mình phải đi làm bồi bàn như vậy? Nhưng ở đời này, làm gì có chuyện không cùng cha mẹ, không chung dòng máu lại giống nhau như hai giọt nước được chứ? Như thế là thế nào? Không! Không ổn rồi, mình nhất định phải tìm cho ra nhẽ mới được.”

2. Chương 2

Tuấn Anh về đến nhà, Minh Lê đã chờ sẵn ngoài cửa. Vừa trông thấy Tuấn Anh, Minh Lê đã nhảy chân ba lên ôm lấy cổ anh:

- “Con chuột chíp này, anh đi đâu cả chiều nay thế hả?”

Tuấn Anh hơi bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của người yêu. Anh sưng người lại vài giây rồi với lấy hai tay Minh Lê kéo ra khỏi cổ mình.

- “Thôi nào con mèo nhắng nhít, vào trong đi anh có chuyện này muốn nói với em!”

- “Ôi! Nay còn muốn tâm sự với con mèo này nữa cơ đấy. Có lẽ trời sắp đổ bão” - Minh Lê búng nhắng trả lời.

Tuấn Anh lôi tay Minh Lê ngồi xuống ghế sofa, anh nhìn chằm chằm vào mắt cô rồi bắt đầu thốt ra từng lời chắc chắn:

- “Nghe này! Em biết chiều nay anh đã ở đâu không?”

Minh Lê chau mày:

- “Ô hay cái con chuột đáng ghét này. Em mới phải hỏi anh câu đó mới đúng chứ? Mà anh đã ở đâu thế hử?”

- “Ồ quán cà phê quen thuộc của tụi mình! Tuấn Anh nhanh nhẩu đáp!”

Minh Lê chẹp miệng một cái rồi quay người ra khỏi hướng đối diện Tuấn Anh. Cô với tay vào ngăn kéo bàn, nhặt lấy cái bấm rồi chăm chú sửa mấy chiếc móng dài ngoằng của mình.

Tuấn Anh thấy Minh Lê có vẻ hứng hờ với câu chuyện thì vội vã giật tít:

- “Và rồi... chuyện gì xảy ra... Minh Lê có biết không?”

Minh Lê không nhìn lên, cô vừa bấm móng kêu tí tách, vừa trả lời một cách hứng hờ...

- “Nếu anh không có chuyện gì hay hơn ngoài chuyện về mấy cái cô bồi bàn teen teen ấy thì anh có thể nấu cho em ăn thứ gì đó được không? Em đang đói bụng. Đói thật ấy!”

Tuấn Anh xích lại người yêu xuýt xoa:

- “Ôi con mèo ú ham ăn. Làm anh mất cả hứng. Được rồi, anh sẽ phục vụ cái dạ dày của em ngay khi anh được giải bày hết cái sự hốt hoảng của mình”.

Vậy anh giải bày nhanh lên, giải bày hết đi. Anh có nghe thấy bụng em đang sôi sục như cái lò tôi với đây không hả?

- “Rồi rồi, để anh kể tiếp em nghe nhé! Khi anh và An Khánh đang ngồi với nhau thì một cô bồi bàn xinh đẹp xuất hiện”.

Nghe đến đây, Minh Lê phá lên cười, vợ lấy chiếc gối sau lưng đập túi bụi vào người Tuấn Anh:

- “Con chuột chíp đáng ghét này, em biết ngay mà, lại khoe thành tích thả dê chứ gì. Thôi không nghe nữa đâu, nghe chán lắm... AAAAAA”.

Minh Lê vừa kêu lên vừa lấy hai tay bịt tai lại, mặc Tuấn Anh đang cười sặc sụa, lời tay Minh Lê muốn thanh minh:

- “Con mèo ú í giàu trí tưởng tượng thật! Còn dám inh ăn đòn nữa cơ đấy. Nghe nốt đã nào, chưa gì đã la toáng cả lên”

- “Thì anh kể đi”

- “Nghe này, khi cô ấy bùng cả phê ra cho tụi anh. Khi anh nhìn lên thì...”

- “Anh kể nhanh lên, làm gì là ngắt quãng dữ vậy”.

- “Thì... tèn tén ten...”

- “Bộ, cô ấy bị lộ hàng hả? Minh Lê hỏi một cách châm chọc”

- “Không! Không phải”

- “Thế là gì mà khiến con chuột dê của em có hứng thú đến vậy?”

- “Anh không hứng thú, là anh bất ngờ, thẳng thốt”

- ” Vì sao?”

- “Vì cô ấy giống Đan Phương như hai giọt nước”

Nghe thấy hai từ Đan Phương, Minh Lê giật bắn người, tròn mắt, nắm lấy vai Tuấn Anh.

- “Thật sao? Là sao? Anh không đùa em đấy chứ?”

- “Không, là thật mà.”

- “Vậy anh có nói chuyện với cô ấy không?”

- “Không! Cô ấy quay vào trong ngay. Nhưng lúc về anh có hỏi thông tin về cô ấy, thì cô ấy tên Mimi cơ. Mà... không hiểu sao, anh cứ có linh cảm về Đan Phương em ạ”.

Minh Lê thở dài...

- "Thì người anh yêu đơn phương một thuở mà.
 - "Tuấn Anh khoác vai Minh Lê đồ dành:
 - Thôi nào... em đang ghen với Đan Phương đấy à?
 - Không! Rảnh miệng em chỉ nói thể thôi mà. Em đang nghĩ về Đan Phương, đang muốn biết tung tích về cô ấy. Không biết bao năm nay cô ấy còn sống hay đã chết. Nếu còn sống, không biết mấy năm qua cô ấy đã ở đâu, cô ấy sống ra sao? Chắc cô ấy cô đơn và đau khổ lắm anh nhỉ? Nhưng nếu còn sống, sao cô ấy không tìm về với gia đình?
 - Ủ, anh cũng đang thắc mắc như vậy. Nhưng nếu Mimi là cô ấy thì tốt quá rồi. Chỉ cần cô ấy còn sống, thì nhất định cô ấy sẽ về với gia đình của mình, sẽ về với An Khánh và cả chúng ta nữa.
- Minh Lê đỏ hoe mắt, cô vòng tay ôm lấy cổ Tuấn Anh thở dài:
- Phải rồi, chỉ cần cô ấy còn sống. Nhất định cô ấy còn sống. Chúng ta hãy cứ tin như vậy anh nhé...!

3. Chương 3

An Khánh trở về nhà trong tâm trạng khá vui vẻ. Anh vừa lái xe, vừa bật nhạc vui nhộn và huýt sáo theo giai điệu. Vừa tới đầu hẻm, xé hộp màu vàng chanh với biển số khá ấn tượng của Mai Ly đã đập vào mắt anh. An Khánh giảm tốc độ, đánh xe vào gara chung cư, rồi bước lên thang máy. Tiếng kính cong của thang máy vừa dứt, An Khánh đã nhìn thấy Mai Ly đang đi lại ngay trước mắt trong hành lang. Chốc chốc, cô lại ngó vào đồng hồ thử dài như đã chờ đợi từ lâu lắm. Tiếng An Khánh phía sau làm Mai Ly giật bắn:

- Mai Ly! Em làm gì ở đây thế này?
 - Anh Khánh! Em không thể tới thăm anh được sao?
- An Khánh gãi tai ái ngại:
- Ồ... được chứ! Nhưng em chờ tôi một lát. Tôi vào nhà trước.

Mai Ly đứng ngoài sốt ruột, cô đi lại liên tục. Một lúc thì An Khánh ra mở cửa.

- Mai Ly, em vào được rồi!

An Khánh phân bua:

- Mai Ly, thông cảm nhé, đàn ông độc thân bừa bộn lắm. Sợ em không quen mắt sẽ bị ám ảnh về đàn ông tụi tôi.

Mai Ly khẽ cười nhìn An Khánh vội đáp:

- Ôi, không sao đâu anh. Đàn ông sinh ra là để phụ nữ phải vun vén, thu dọn mà. Thế nên, người ta mới cần phải lấy vợ, mới cần bàn tay của người phụ nữ ở bên cũng chính là lý do như vậy...

An Khánh gật gù cười trừ:

- Ủ em nói phải lắm! Có lẽ tạo hóa sinh ra con người và tạo ra hai phái khác nhau là để bù đắp, giúp đỡ nhau chăng.

Mai Ly nhìn An Khánh dò xét:

- Nếu anh hiểu được điều đó rồi thì thật tốt quá. Anh không thấy mình đã lãng phí quá nhiều thời gian cho cái sự độc thân rồi hay sao? Chẳng lẽ anh không nhận ra có một người con gái luôn sẵn sàng làm tất cả mọi thứ vì anh. Hay anh cố tình lãng tránh tình cảm của cô ấy? Không lẽ cái đêm định mệnh hôm nào mà cô ấy hiến dâng cho anh, chỉ giống như một lần với gái làng chơi hay sao? Không lẽ anh không rung động, không có cảm xúc gì với người con gái đó? Anh nói đi An Khánh?

Những câu hỏi dồn dập đầy hờn trách của Mai Ly như một mũi tên nhọn hoắt phóng vào tâm trí của An Khánh khiến anh chóng váng:

- Mai Ly, anh xin lỗi. Đêm đó tại anh say quá. Anh cũng không hiểu vì sao anh lại ở cùng phòng với em. Anh thật sự không thể nhớ nổi mình đã làm gì... nhưng dù sao, anh cũng là người có lỗi, là gã đàn ông chẳng ra gì khi đã tước đoạt thứ quý giá nhất của cuộc đời em và của người đàn ông của em sau này.

Mai Ly ngăn ngăn nước mắt. Cô tiến lại gần An Khánh áp hai bàn tay ấm áp vào má anh.

- Khánh! Nhìn em đây này. Em không tới đây để bắt vạ anh. Em chỉ muốn nói để anh rõ em đã yêu anh nhiều như thế nào. Em có thể hiến dâng cho anh mọi thứ. Nếu được trở lại đêm ấy em cũng sẽ lại làm như vậy. Sẽ ở trong vòng tay anh, sẽ trao thứ quý giá nhất của đời mình cho anh. Không hối tiếc, không điều kiện... Nhưng, nếu anh không trân trọng những gì em dành cho anh. Nếu anh coi đó là một sự cố, thì em sẽ hận anh, hận anh suốt cả cuộc đời này.

An Khánh lấp bắp, cố gỡ tay Mai Ly ra khỏi má mình:

- Mai Ly! Tôi thật có lỗi, nhưng em hãy cho tôi thời gian. Tôi... không biết tình cảm của mình bây giờ như thế nào nữa. Tôi không muốn đến với em bằng thứ tình cảm giả dối. Tôi không muốn làm em phải đau khổ vì tôi. Được chứ Mai Ly?

Mai Ly lấy tay khẽ gạt nước mắt. Cô ôm chặt lấy An Khánh vui mừng:

- Nói như vậy là anh đã thuộc về em rồi nhé. Em sẽ cho anh thời gian, bao lâu cũng được, đủ để trái tim anh chỉ thuộc về riêng em thôi. Vì vậy, nếu anh có tình cảm với người con gái nào khác, tức là anh đã bội ước, đã quay mặt với những gì đã hứa. Khi đó, em sẽ hận anh đến tận xương tủy, khi đó em sẽ tước đoạt của anh tất cả mọi thứ. Sẽ làm cho người con gái của anh phải sống một cách đau khổ và cả anh cũng vậy biết chưa?

An Khánh muốn giải thích thêm điều gì đó nhưng Mai Ly đã gạt phắt đi. Cô ôm chặt lấy An Khánh hôn một cách cuồng nhiệt mặc An Khánh phản kháng yếu ớt. Đúng lúc đó, Minh Lê đẩy cửa bước vào. Cô hốt hoảng khi nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng trước mắt. Mai Ly đã kịp tháo cà vạt và vài khuy áo của An Khánh, còn chiếc dây váy của cô thì trễ nải buông xuống khỏi vai.

Minh Lê lấy tay bịt miệng lại nhưng cũng không ngăn nổi sự ngạc nhiên đang toát lên trong câu nói không thể kiểm soát được của mình:

- Anh Khánh, hai người làm trò gì thế ạ? Cô ấy là ai?

Cả An Khánh và Mai Ly cùng giật bắn người hốt hoảng. An Khánh vội đẩy Mai Ly ra khỏi người mình. Anh xốc lại cổ áo, nhìn sang phía Mai Ly đang luống cuống chỉnh lại dây váy rồi nhìn lên gương mặt của Minh Lê đầy vẻ phật ý.

- Minh Lê, sao em tới mà không bấm chuông? Đây là Mai Ly, thư ký công ty anh. Mai Ly, còn đây là...

An Khánh chưa dứt lời thì Minh Lê đã hăm hăm lao vào giữa An Khánh và Mai Ly. Minh Lê vòng tay ôm ngang hông An Khánh, vênh mặt sang phía Mai Ly như thách thức:

- Để em tự giới thiệu với cô ấy là được rồi. Xin tự giới thiệu, tôi là người phụ nữ vô cùng quan trọng trong cuộc đời của An Khánh. Nói thế chắc là cô hiểu rồi chứ?

Minh Lê vừa dứt lời, mặt Mai Ly đã biến sắc. Mai Ly hăm hăm đứng phắt dậy. Mắt nhìn An Khánh và Minh Lê hình viên đạn.

- Rất vui được biết đến người phụ nữ quan trọng của đời anh. Tôi hiểu rồi. Có lẽ tôi nên đi ra khỏi đây nhỉ? Chúc hai người buổi tối vui vẻ và một cuộc sống bình yên.

Nói rồi Mai Ly vội lấy chiếc túi, lao ra khỏi phòng rất nhanh mặc tiếng An Khánh gọi với theo: “Mai Ly, chờ đã”. An Khánh định đuổi theo Mai Ly giải thích nhưng Minh Lê lại kéo ghì anh xuống.

4. Chương 4

- Làm gì mà anh phải hốt hoảng như vậy. Anh yêu cô ta đấy à?

- An Khánh đành ngồi lại lắc đầu:

- Không! Nhưng em thật là...

Minh Lê thôi giận dữ và bắt đầu chọc ghẹo An Khánh:

- Không mà lại chúi mỏ vào nhau, xong rồi người thì bung cúc áo, người thì tuột dây áo, là sao? Là sao? Giải thích hộ em cái đi hả ông giời!

An Khánh tặc lưỡi:

- Anh đang gặp sự cố với cô gái này. Cô ấy yêu anh, theo đuổi anh. Nhưng anh không yêu cô ấy.

Minh Lê bĩu môi:

- Thật đấy! Vậy sao lại phải hôn cô ấy, vậy sao không từ chối người ta luôn đi còn vờn người ta làm gì?

- Đâu có. Anh đâu có tạo cơ hội cho cô ấy đâu, là anh bị cưỡng bức đó.

- Cưỡng bức? nghe mắc cười quá. Không phải anh là sếp của cô ta sao?

- Phải! anh là sếp của cô ta nhưng anh lại là Giám đốc làm thuê cho gia đình cô ta?

- Nói như vậy thì ba mẹ cô ta là ông bà chủ của anh đúng không? Thảo nào mà bị cưỡng bức như vậy. Nhưng nếu không thích thì từ chối luôn được mà, sao phải day dứt. Hay tại anh cũng thích vẻ xinh đẹp, kiều sa của cô ta. Chắc đã quên Đan Phương rồi đó hả?

Nghe đến Đan Phương, mắt An Khánh buồn trĩu như muốn sụp xuống. Anh đưa hai bàn tay ôm lấy mặt thở dài. Làm sao mà anh quên Đan Phương được. Cô ấy đã chiếm trọn trái tim anh rồi. Dù cô ấy còn sống hay đã chết thì cô ấy vẫn ở nguyên trong trái tim anh, trong tâm trí anh. Em nghĩ anh có thể quên cô ấy dễ dàng mà đến với người con gái nào đó hay sao?

Minh Lê thấy mình có lỗi khi đã chạm vào nỗi đau của An Khánh. Cô khoác một tay lên vai anh an ủi.

- Như vậy là anh tôi còn yêu Đan Phương nhiều lắm! Nếu như cô ấy trở về khi anh đã có gia đình, thì anh tính sao? Hoặc nếu như cô ấy trở về mà đã có người đàn ông khác thì anh sẽ làm gì?

An Khánh trả lời Minh Lê trong tuyệt vọng:

- Chỉ cần cô ấy trở về, chỉ cần cô ấy còn sống như vậy là quá đủ với anh rồi. Còn tình yêu sẽ là mãi mãi. Tình yêu thì đâu nhất thiết cứ phải ở cạnh nhau, cứ phải giành giật với người khác. Em thấy đấy, ngay cả khi người ta mặc định là cô ấy đã ở trong lòng đất thì anh vẫn cứ yêu cô ấy, mãnh liệt và nguyên vẹn như khi xưa. Em hiểu không?

Minh Lê ngoan ngoãn trả lời:

- Vâng em hiểu rồi.

Minh Lê định nói với An Khánh về chuyện cô bồi bàn vừa được nghe từ Tuấn Anh. Nhưng cô thấy An Khánh có vẻ mất bình tĩnh mỗi lần ai đó nhắc đến Đan Phương, nên Minh Lê chọn cách im lặng. Cô sợ lại một lần nữa gieo hy vọng cho An Khánh để rồi anh lại quy ngã vì mỗi lần tìm kiếm vô vọng như vậy.

Minh Lê vội lảng sang chuyện khác:

- Vậy anh định tính sao với Mai Ly?

An Khánh vò đầu thở dài:

- Anh cũng không biết nữa. Anh không thấy rung động trước tình cảm của cô ấy. Nhưng anh lại trót tước đi thứ quý giá nhất của cuộc đời cô ấy. Anh cũng không biết tại sao anh lại ở cùng phòng với cô ấy đêm hôm đó nữa. Và cũng không nhớ anh đã làm gì. Anh say quá.

Minh Lê thở dài ái ngại.

- Bị úp sọt rồi, nhưng còn may là chưa để lại hệ quả. Không thì anh tèo với cô ta. Anh cứ để cô ta cho em, em sẽ giải quyết. Đừng lo gì cả, em về đây. À mà cuối tuần này chúng ta mở tiệc nho nhỏ nhé. Xả stress, tại nhà anh có tiện không nhỉ?

- Ô được thôi, vậy hai đứa em tới sớm đi chợ nhé. Anh sẽ mời thêm vài người bạn nữa cho vui.
- Ok anh. Anh nghỉ đi, em về đây.

An Khánh tiễn Minh Lê ra thang máy, anh không trở lại phòng ngay mà lang thang ra phía ban công lộ gió. Dưới kia, thành phố sáng lòa trong những ánh đèn màu. Từng cặp đôi hối hả lướt xe qua những con đường khiến An Khánh cảm thấy lòng mình cô đơn biết mấy. Anh vẫn còn nhớ cảm giác mỗi lần nắm lấy bàn tay bé nhỏ ấm áp của Đan Phương. Đó là những ngày tháng ngọt ngào và êm đềm quá đỗi. “Bàn tay ấy, bây giờ ai sưởi ấm? Dù còn sống hay đã chết thì có lẽ em đã phải trải qua những tháng ngày cô đơn, lạnh lẽo lắm. Em ở đâu Đan Phương. Anh có thể tới đâu để tìm em. Nói cho anh biết, anh sẽ đi đến cùng trời cuối đất dù chỉ để gặp lại em một lần...”.

5. Chương 5

An Khánh cứ đứng đó, lặng lẽ và đau đớn. Những giọt nước mắt đã nối nhau lăn ra khỏi khóe mắt từ khi nào. Trên cao, bầu trời mùa đông đen đặc như nỗi tuyệt vọng đã đầy lên trong lòng anh lúc này. Mặc đêm về khuya mỗi lúc một lạnh buốt, mặc những làn sương tháng mười cứ buông xuống phủ ướt trên vai anh. Dường như cái lạnh giá lúc này lại trở thành liều thuốc giảm đau xoa dịu vết thương đang rỉ máu. Bất chợt An Khánh hét lớn trong nỗi tuyệt vọng đến tận cùng: “Đan Phương! Đan Phương! Đan Phương!”

Bên tòa nhà đối diện nơi An Khánh đứng. Mimi miệt mài với công việc lau dọn ngoài ban công. Tiếng hét lớn của An Khánh khiến Mimi giật bắn người. Cô dừng tay tiến lại phía lan can, tò mò dán mắt sang phía bên kia. Trong ánh đèn mờ, Mimi thấy thấp thoáng bóng đàn ông bên kia cúi đầu lặng lẽ. Mimi đoán chừng anh ta còn khá trẻ, thân hình cao ráo vạm vỡ. Chợt Mimi bật cười khi nghĩ đến kẻ si tình. Mimi hồn nhiên thét vọng sang: “AAAA, Xin chào, xin chào”.

An Khánh như bừng tỉnh khi nghe tiếng hét lớn của phụ nữ ở tòa nhà đối diện. Anh cũng dán mắt quan sát bóng hình Mimi và đoán rằng cô gái này còn rất trẻ, dáng hình thanh mảnh nữa. An Khánh nhoen miệng cười vì sự hồn nhiên của cô, rồi đưa tay vẫy vẫy ra hiệu như tôi đã nghe thấy tiếng cô rồi. Mimi thích thú cũng giơ hai tay lên cao vẫy lại. Tiếng phụ nữ hăng giọng từ phía trong khiến cô giật mình vội trở lại công việc lau chùi của mình.

Đêm đó An Khánh trở lại phòng và gần như không ngủ. Những suy nghĩ về Đan Phương khiến lòng anh nhớ đến cồn cào. An Khánh cứ miên man trong ký ức ngọt ngào về cô rồi thiếp đi từ khi nào. 5h sáng, An Khánh chợt tỉnh giấc khi tiếng hét đêm qua cứ ong ong trong đầu anh. An Khánh sực nhớ đến hình bóng người con gái phía bên kia tòa nhà. Một hình bóng không rõ ràng nhưng như có ma lực nào đó khiến anh muốn tiến lại gần. An Khánh đẩy cửa, chạy ra phía ban công cuối hành lang. Gió buổi sớm buốt lạnh nhẹ nhàng phả qua cơ thể khiến anh cảm thấy dễ chịu. An Khánh vươn vai rồi dán mắt nhìn qua phía bên kia. Ban công nhỏ đầy những giỏ hoa mười giờ rực rỡ. Cánh cửa nhỏ màu trắng vẫn đóng im ỉm. Anh đứng lặng quan sát hồi lâu, mọi thứ dường như không hề có dấu hiệu chuyển động. An Khánh liếc xuống chiếc đồng hồ trên tay. 6h30, anh định quay về phòng thì bên đối diện, tầm rèm đã hạ. Anh thấy thấp thoáng bóng người đi lại bên trong tấm cửa kính mờ mờ. An Khánh kiên nhẫn chờ đợi cánh cửa ban công sẽ mở, anh muốn nhìn thấy người con gái đó một lần, chỉ để nhìn vậy thôi, không gì khác cả. Một lát cánh cửa đó cũng chuyển động, An Khánh toan nở nụ cười thân thiện để chào khi cô gái bước ra... Trời ơi! Một nam thanh niên lù lù xuất hiện. Không hiểu sao lúc này An Khánh cảm thấy hơi hụt hẫng, anh thôi cười, mặt tui ngủ trong suy nghĩ “Chắc người kia là vị hôn thê của cô ấy...”. An Khánh gật gù quay lại phòng tự cười nhạo chính mình: “Chả lẽ lại có ngày An Khánh mong chờ một người con gái đến vậy?”...

Từ khi về nước, Mimi như được sống một cuộc đời khác, ý nghĩa và ngập tràn những niềm vui. Tuy chỉ làm bồi bàn, giúp việc gia đình theo giờ nhưng với cô đó là cả một hạnh phúc mà khi ở xứ người cô chưa từng dám mơ đến. Những nỗi đau khổ, tuyệt vọng dần được xoa dịu, khi mỗi ngày thức giấc, cô được sống cuộc đời của chính mình, được nở nụ cười theo cách của mình và được ăn những món ăn có vẻ như mới mẻ nhưng nó đã như thân thuộc từ lâu.

Với số tiền dành dụm khi ở xứ người, Mimi thuê  nh một căn phòng không quá rộng nhưng ở đó có ban công đủ để h ng gi , và phóng tầm mắt ra xa ngắm nhìn thành phố mỗi đêm về. Cô không biết mình được sinh ra từ nơi đâu, bố mẹ cô là người như thế nào nhưng cô đã luôn nghĩ họ phải là những người lãng mạn lắm vì cô thấy mình cũng vậy. Thích trồng những giỏ hoa nhỏ xinh bên cửa sổ, ngắm sự lớn lên của chúng và chứng kiến khoảnh khắc tuyệt vời khi chúng đơm những chiếc nụ nhỏ xíu đầu tiên. Có lẽ, năm tháng phải sống cuộc đời của một loài cây bất động đã giúp cô hiểu lắm sự sống ấy, khát khao lắm sự sinh sôi và thêm muốn lắm những khoảnh khắc được tỏa sáng như lúc loài cây đơm hoa rực rỡ. Đối với Mimi, từ giây phút cô được thoát ra khỏi chiếc giường đó là cuộc sống đã trở nên quý giá vô cùng. Từng khoảnh khắc trôi qua cô đều muốn ghi nhớ, đều muốn thưởng thức và lúc nào cô cũng sợ nếu không dậy sớm, nếu không thức khuya, nếu như cứ ngủ thiếp đi thì thời gian sẽ trôi qua một cách u ng phí. Cô lại sợ phải sống cuộc đời của một loài cây mà chẳng thể đu mình trong gió trong mưa. Những tháng ngày đau khổ ấy, thật sự đã ám ảnh cô, thật sự khiến cô sợ hãi và ham sống hơn bao giờ hết. Thế nên, một ngày của Mimi thường bắt đầu từ 4h sáng và bận rộn cho tới tận khuya 10h đêm. Và đọc sách hoặc nghe nhạc cho đến 12h mới chìm vào giấc ngủ. Mimi cứ sống gấp, sống miệt mài và hết mình như thế với cuộc đời. Dẫu cô cũng chẳng thể biết rằng ngày mai có tìm được một điểm tựa, có gặp lại một người thân thích hay suốt đời chỉ là thân phận không nguồn cội, lẻ loi.

Mimi tới quán cà phê sớm hơn thường lệ. 6h sáng, khoảng thời gian mà con người đã bắt đầu huyền ảo nơi khắp các ng c ngách phố phường. Tiếng nhạc quán da diết trong bản tình ca của Phú Quang khiến lòng Mimi tê tái “Đường như ai đi ngang cửa, gió mùa đông bắc se lạnh, chiếc lá khô vàng đã rụng, chiều nay đã bỏ ta đi...”. Cô không biết trước đây mình đã có lần nào đó được nghe bài hát dịu buồn này chưa nhưng thật sự nó đã gọi lên trong tiềm thức của cô về một miền xa lắc nào đó hư ảo và buồn đến sâu thẳm tâm hồn. Mimi đứng lặng như bị cuốn vào muôn ngàn con đường vô định, không tìm thấy điều gì thân thuộc nhưng cũng chẳng có gì xa lạ hoàn toàn. Đó là thứ cảm giác thật đáng sợ bởi nó giống như một liều thuốc giảm đau chỉ đánh lừa được cơ thể trong chốc lát rồi sau đó sẽ khiến con người vật v  trong những nh i đau đến tê người.

6. Chương 6

Tiếng nhạc du dương đột nhiên ngừng hẳn khi ca khúc rộn ràng được thay thế tức thì. Mimi sực tỉnh, cô thoáng nghe thấy tiếng đàn ông huyền ảo phía sau : “Ngày mới thì phải rộn ràng lên chứ các nàng tiên xinh đẹp. Rầu rĩ Phú Quang kiểu này thì tui anh chỉ muốn rúc vào m n đi ngủ ngay thôi. Cho anh ly cà phê nóng, và ...”.

Câu nói ngắt quãng khi Mimi quay lại nhìn anh ta, rồi lại một lần nữa cô bối rối vì vị khách của lần trước cứ sững sờ trân trân nhìn cô không chớp mắt. Mimi thẹn thùng khẽ cúi xuống liếc qua trang phục của mình một lượt. Hẳn nó không được hợp m t cho lắm nhưng đâu đến nỗi quái dị như kẻ trên trời rơi xuống mà anh ta nhìn mình như vậy. Mimi thoáng nghĩ trong đầu rồi nhanh chóng cất lời.

- Xin lỗi anh! Tôi có gì đó không bình thường hay sao?

Tuấn Anh hít một hơi thật sâu, ph ng má, tru môi, nh ch vai tỏ ý thanh minh. Anh cũng không dấu nổi vẻ ngượng ngùng vì đã khiến Mimi phải bận lòng như vậy.

- Ồ... tôi... cô tại cô

Mimi tròn mắt chờ đợi câu trả lời. Tuấn Anh không tìm được lý do cho cách nhìn của mình nên anh vội vã nghĩ kế lẩn trốn. Đột nhiên Tuấn Anh tiến lại gần Mimi, anh đưa tay lên vuốt một l n tóc còn buộc sót đang buông l i trên má cô vén sang một bên.

- “Tôi nghĩ nếu cô buộc nốt cái l n tóc này lên trông sẽ gọn gàng hơn. Cô có gương mặt xinh đẹp đấy và một đôi mắt hút hồn nữa. Nhưng tôi muốn cô biết rằng, cô rất giống một người quen của tôi”

Dứt lời Tuấn Anh bước nhanh vào chiếc bàn quen thuộc, mặc Mimi đứng lặng sững sờ trước hành động quá táo bạo của người khách lạ. Vài cô bồi bàn chạy ra tíu tít chăm ch c:

Chết nhá, Mimi đã lọt vào tầm ngắm của gã lãng tử kia rồi. Cần thần kéo sập bấy của anh ta đấy. Ôi cái bài giống một người quen nhàm chán ấy sao mà nhiều chàng thích diễn đến vậy nhỉ? Nhưng sao anh ấy không diễn với chúng mình chứ?

Giọng cô gái pha chế vọng ra đầy vẻ bức tức:

- Các nàng không biết đàn ông thường có mối nói cũ, dù ủ rũ mà lạ cũng khát thèm à. Nên đừng hy vọng vào những lời đường mật của họ. Rồi một ngày ta cũ, dù chưa đến mức ủ rũ thì họ cũng sẽ phụ quay đi thôi.

- Phải rồi, chị Hải Như nói đúng lắm. Mimi cô phải cảnh giác đấy, đừng để sập bấy nghe chưa?

Mimi gật gù tỏ ý đồng tình nhưng trong lòng cô thì đang cười lặng lẽ. Bởi với cô cuộc sống đâu chỉ là vô vàn những cám dỗ phải dè chừng và nếu còn được có một phút giờ nào trên cuộc đời này thì hãy cứ hết mình mà sống. Vấp ngã thì sẽ đứng lên, khổ đau hãy dùng tiếng cười mà xoa dịu. Cuộc sống muôn vàn màu sắc nhưng cũng chỉ nên đơn giản thế, để mà bước đi.

Tuấn Anh ngồi say sưa lướt web bên chiếc Ipad. Chốc chốc lại xuýt xoa khi có tin nào đó hot: “Thêm một chiếc máy bay nữa mất tích, chà chà”. Mimi đang lau ở chiếc bàn phía trước Tuấn Anh, bỗng cô dừng lại hốt hoảng, toàn thân cô lạnh toát, bủn rủn không thể nhích nổi chân nữa, vài giây sau thì ngã quỵ. Tuấn Anh vội vã chạy tới đỡ lấy Mimi: “Này Mimi, chuyện gì xảy ra với cô thế...”

Bệnh viện 7h tối, Mimi vừa hồi tỉnh sau một cơn mê kéo dài. Mimi hé mắt, ngồi bật dậy trong sự hoảng loạn. Toàn thân cô ướt lạnh vì những ký ức đáng sợ hiện về trong lúc mê man. Mimi co ro ôm lấy cơ thể mình run lấy bầy: “Đây là đâu, đây là bóng tối... là hồ nước sâu, là miền hoang vu hay ở tận nơi lòng đất... Có ai ở đây không, có ai nghe thấy tiếng của tôi không?”

Tuấn Anh vừa trở về từ phòng của bác sĩ, thấy Mimi ngồi co ro sợ hãi anh vội vã chạy lại bên cô:

- Mimi, cô đã tỉnh rồi sao? Cô thấy trong người thế nào? Cô làm tôi lo lắng quá!

Mimi thấy Tuấn Anh xuất hiện, cô cảm thấy an lòng và không còn cảm giác sợ hãi khi nãy nữa.

- Có chuyện gì xảy ra với tôi sao?

- Cô đã ngã tại bàn cà phê sáng nay. Bất tỉnh cho đến tận bây giờ.

- À ra thế! Bây giờ tôi thấy khỏe rồi, tôi đi được rồi chứ?

Mimi thả chân xuống khỏi giường toan đứng dậy thì đầu óc choáng váng đến không thể ngồi vững được nữa. Tuấn Anh vội ngăn Mimi lại.

Không! Làm sao mà cô rời khỏi đây được lúc này. Bác sĩ nói có lẽ cô sẽ phải nằm đây thêm một ngày nữa để sức khỏe hồi phục. Nên cô cứ bình tĩnh. Mà bác sĩ nói, hình như cô đã trải qua thảm kịch nào đó khủng khiếp lắm nên bây giờ mới rơi vào tình trạng bất tỉnh lâu như vậy? Hy vọng đó chỉ là một sự phán đoán.

Mimi bỗng co người lại run rẩy. Cô nói qua từng tiếng đứt quãng lí nhí.

- Tôi... tôi không nhớ gì hết, tôi không biết gì cả.

Tuấn Anh sốt ruột hỏi Mimi.

- Sao cô lại không nhớ gì hết, không biết gì hết là sao?

Mimi cố tình lảng tránh:

- Ý tôi là chưa từng có chuyện như thế xảy ra với tôi

Tuấn Anh thở phào khẽ nở nụ cười:

- Ra thế, vậy mà tôi lại cứ tưởng... lạ Chúa, thế là mọi chuyện ổn rồi. Cô ăn gì nhé, có lẽ bây giờ cô cũng đói bụng rồi.

Mimi cười dịu dàng đáp lời:

- Cảm ơn anh! Anh làm ơn cho tôi một hộp sữa và một chiếc bánh mì nhé! Tôi ăn tối như thế quen rồi!

Tuấn Anh chau mày.

- Ô, cô ăn thế sao được. Làm gì có bệnh nhân nào mà bồi bổ toàn thứ đồ lạnh toát như cô chứ? Để tôi mua cho cô bát cháo gà nóng, ăn như thế mới nhanh lại người.

Mimi định từ chối nhưng Tuấn Anh đã gạt phắt đi.

- Ngoan nào, cô cứ nằm xuống nghỉ đi. Tôi chạy ù đi một tý là quay lại ngay thôi.

7. Chương 7

Tuấn Anh vừa quay đi được một lát, thì Mimi sực nhớ ra ca giúp việc tối nay của mình. Cô cuống cuống bước xuống giường, lao ra khỏi bệnh viện trong làn gió lạnh khi đôi chân còn chưa thật sự vững mà quên mất có người đang đi mua đồ ăn về ỳnh. Mimi leo lên chiếc xe bus và mất hút trong lòng phố mùa đông buốt giá.

20 phút sau, Tuấn Anh quay lại. Anh hý hửng xách chiếc cặp lồng đựng đầy cháo đẩy cửa bước vào phòng. Nụ cười trên môi Tuấn Anh tắt ngấm khi trước mặt anh là chiếc giường trống trơn, còn Mimi không một lời nhắn nhủ để lại. Tuấn Anh tìm kiếm một lúc thì thất vọng quay về. Trong lòng anh đầy rẫy những hoài nghi về Mimi mà không sao tìm được đáp án có lý nhất: “Mimi, thật ra cô ấy là ai? Tại sao cô lại không có gia đình, không người thân thích. Tại sao bác sĩ lại nói cô đã trải qua một thảm họa nào đó thật khủng khiếp? Tại sao cô lại hoảng loạn khi tỉnh dậy chỉ có một mình? Và tại sao cô lại rời đi lạ lẫm khỏi bệnh viện mà không một lời nhắn nhủ như vậy Mimi?”*****

Tối đó, Mimi vừa kịp tới nơi giúp việc. Cô vội vã bấm chuông vào nhà rồi nhanh chóng giặt giũ, lau dọn. Hôm nay, cô không có việc gì liên quan đến chiếc ban công cả, nhưng chẳng hiểu vì điều gì mà cô cứ muốn bước ra. Và thế là dù đã khá muộn, cô vẫn cố tình nán lại, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến ra ngoài cái không gian bé nhỏ ấy. Bầu trời mùa đông đặc quánh, đen và bí ẩn như một chiếc biển hồ. Xa xa, thành phố lấp lánh những ánh đèn vàng buồn bã rủ bóng xuống lòng đường hiu hắt. Vài chiếc giỏ hoa mười giờ đang im lìm trong giấc ngủ. Từng bông đỏ chói đã chum lại chờ sớm mai phai tàn. Mimi ngẩn nhìn và thấy buồn cho cái sắc đẹp ấy, ngẩn ngủi và vội vàng. Bừng lên trong phút giờ rồi vội lui vào úa rửa. Nên người ta thường nói, nhan sắc của đời người chỉ có độ có thì. Tuổi thanh xuân đâu thể là mãi mãi. Cuộc sống thì ngẩn ngủi mà bóng tối thì muôn vùn, nên cô cứ còn mãi chơi với, còn mãi sợ không được sống hết những năm đẹp nhất của cuộc đời.

Mimi thở dài trong tiếc nuối. Cô quay ra bám lấy lan can và phóng tầm nhìn sang khu nhà đối diện. Một khoảng không hoang lạnh đến vô cùng. Dường như ở đây, chỉ còn lại Mimi, những giỏ mười giờ đã ngủ, từng ánh đèn vàng vọt lura thưa bên dưới và những làn gió tháng mười giá buốt phủ qua. Mimi thu mình lại, hai tay ôm lấy cơ thể tự sưởi ấm. Cô đang mơ màng tưởng tượng ra thời ấu thơ ngọt ngào bên gia đình thì bên kia thấp thoáng bóng người tiến lại ban công tối lạnh.

Đoán là anh chàng đêm qua nên Mimi thích thú, dường như nỗi buồn tan biến trong tức thì. Mimi hồn nhiên nở nụ cười tươi rói, gơ hai tay lên cao vẫy như reo hò: “Aaaa. Xin chào! Xin chào”.

Không giống như những gì Mimi tưởng tượng, người con trai đêm qua không đáp lại một lời, không đưa tay vẫy gọi. Anh ta thờ ơ rút thuốc, nhả khói một hồi rồi vội vã quay về. Mimi thấy hụt hẫng, một cảm giác thất vọng vô cớ dậy lên trong lòng. Không hiểu điều gì khiến cô rơi lệ, từng giọt ướt đẫm phủ lên trên đôi má đã lạnh toát vì sương đêm. Mimi lui vào bên trong, cô cầm tai nghe và radio bắt đầu ngân lên bản nhạc buồn bã....

Trong giấc mơ chợp chờn, Mimi lại thấy thấp thoáng hình bóng người con trai mờ ảo dưới nắng chiều vàng nhẹ. Có lúc, người con trai đó gọi lên một cái tên nhưng Mimi không thể nghe rõ cái tên ấy. Có lúc Mimi thấy anh cười đùa vui vẻ, có lúc cô lại thấy người con trai ấy cúi đầu lặng lẽ, đáng vẻ anh thật buồn bên làn khói thuốc mờ trắng. Mimi đã muốn chạm vào anh thật gần, thật gần... Mimi muốn nhìn rõ gương mặt anh, muốn nói với anh điều gì đó, muốn nắm lấy bàn tay anh để tìm chút cảm giác ấm áp chờ che... Không biết vì lý gì, không hiểu bằng cách nào mà hình bóng người con trai đó cứ len lỏi vào trong mỗi giấc mơ của

cô. Và cũng không hiểu vì điều gì lại khiến Mimi cảm thấy muốn chạm vào người anh đến vậy. Để rồi mỗi khi tỉnh giấc, xung quanh Mimi chỉ là căn phòng trống lạnh càng khiến cô hụt hẫng và cô đơn đến tột người. Mimi cảm thấy ấm áp mỗi khi được nhìn thấy bóng hình ấy, và dường như đó là điều thân thuộc duy nhất là chỗ dựa tinh thần cho cô gái đơn độc như Mimi lúc này. Đã nhiều lần Mimi tự hỏi, người con trai đó là ai, phải chăng trong cuộc đời này cô còn có một người anh trai, một người em trai, hay đó chính là người mà cô đã từng thương mến. Dù là ai đi nữa thì Mimi cũng từng luôn ao ước, giả mà, người con trai trong mơ đó có thể bước tới đời cô, có thể ôm lấy cô và nói cho cô biết cô là ai trong cuộc đời này, để cô biết mình không lẻ loi, không cô độc, để cô biết ở đâu đó vẫn có người ngóng chờ, thương yêu và luôn sẵn một vòng tay đón cô trở về...

Sau khi rời khỏi bệnh viện mà không biết Mimi đã đi về đâu, Tuấn Anh cảm thấy buồn bực trong lòng, nó giống như cảm giác yêu ai đó rồi bị người ta cho leo cây vậy. Mà với Tuấn Anh, thì có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời anh bị một cô gái bỏ đi không một lời nhắn nhủ. Tuấn Anh lao lên xe phóng như bay về phía bờ hồ. Lòng vòng một lúc cho tới khi sương gió đủ lạnh để mang tới cho anh cảm giác thấm mệt và giá buốt thì mới chịu ra về. Tuấn Anh đã định ghé qua chỗ Minh Lê để xả nỗi bực tức của mình lên người con gái vô can ấy, nhưng rồi anh nhận thấy có lẽ nên trút lên đầu thằng bạn thân thì sẽ tốt hơn. Thế là Tuấn Anh đánh xe một mạch tới nhà An Khánh. Lúc này An Khánh cũng vừa tàn cuộc gặp gỡ khách hàng trở về.

Nhìn vẻ mặt bực bội của Tuấn Anh, An Khánh pha trò ngay tức thì:

Này ông tướng, hôm nay bị em nào chọc giận hay sao mà trông bộ mặt có vẻ căng thẳng dữ vậy?

Tuấn Anh gất gổng:

Ông im đi hộ tôi cái!

An Khánh tròn mắt trước thái độ cáu bẳn của người bạn. Anh nhún vai tỏ ý không hiểu:

Xì! Thôi được rồi, tôi sẽ để ông yên cho tới khi ông chịu tự thú với tôi được chứ?

Tuấn Anh im lặng, anh tiến lại gần An Khánh khoác lên vai gã bạn thân tỏ ý làm lành. Cả hai cùng bước vào thang máy trở về căn hộ. Vừa đến cửa Tuấn Anh liền mở lời:

Đêm nay tôi sẽ over night với ông nhé? Không sao chứ?

An Khánh cúi xuống mở khóa, tủm tủm cười châm trọc:

Tùy ông thôi. Làm thế nào thì làm nhưng đừng để hàng xóm xì xào về giới tính của tôi là được

Tuấn Anh phá lên cười lao đến ôm lấy cổ An Khánh diễn trò BD. Anh hôn chụt chụt lên má An Khánh rồi buông lời tán tỉnh:

Yêu anh nha em, chia tay anh không đòi quà!

An Khánh vừa mở xong cửa anh vội đẩy Tuấn Anh ra khỏi người mình vờ tháo chạy:

Thằng quý, ông làm tôi nổi hết da gà lên rồi đây này. Ông mà còn làm tới là tôi mách em Minh Lê để em ấy cho ông đi test giới tính đó nha.

Tuấn Anh càng phá lên cười như nắc nẻ:

Ông dọa tôi hả, lại thích thách nhà giàu húp tương hả? Trước khi mách được Minh Lê thì tôi đã cho ông xong đời zai rồi nha.

Tuấn Anh đưa hai tay hù dọa rồi lao đến ôm An Khánh. Cả hai giỡn nhau vật lộn cười sặc sụa. Một hồi An Khánh vớ lấy cái khăn trải bàn màu trắng giơ lên vẩy vẩy đầu hàng:

- Tôi thua ông rồi đồ quý. Tha cho tôi đi.

Tuấn Anh thở hắt hắt cười không ra tiếng vì mệt:

- Thôi được, cháu ngoan thì bác tạm tha. Nhưng coi chừng đêm nay bác cho biết tay đó nha... haha

Khi trò chơi kết thúc. An Khánh lao vào phòng tắm tấp, còn Tuấn Anh chợt nhớ đến Mimi. Lòng anh thổn thức, một cảm giác vừa lo lắng, vừa bức bối bứt rứt dậy lên trong lòng. Tuấn Anh vội lấy điều thuốc châm lửa rít một hơi rồi lao ra ban công đứng trầm ngâm.

Bên kia tòa nhà đối diện, ánh đèn vàng vọt mờ ảo. Tuấn Anh thấy thấp thoáng bóng phụ nữ ra vào qua lớp kính mờ. Tuấn Anh đang mãi miết suy nghĩ về Mimi nên anh chẳng bận tâm tới những gì diễn ra trước mắt. Ngay cả khi người phụ nữ ấy bước ra ban công đưa tay vẫy gọi ai đó giữa lúc khuya khoắt anh cũng chẳng muốn tò mò. Từ lâu lắm rồi cái tên Đan Phương đã không còn mặc định là thứ gì đó rất riêng ở trong tim anh nữa. Nhưng không hiểu sao từ lúc gặp Mimi, cái thứ tình yêu đơn phương ngày nào lại ủa về, âm ỉ và dai dẳng đầy ám ảnh. Anh đã không muốn nghĩ tới Đan Phương nữa để trái tim anh có thể trọn vẹn với Minh Lê nhưng dường như sức mạnh của sự rung động đầu đời lớn hơn ý chí của anh rất nhiều. Nên bây giờ đây trái tim anh còn cào khôn xiết. Nhưng chính anh cũng không hiểu vì tình yêu đơn phương đầu đời trỗi dậy hay do anh đã bị trúng tiếng sét ái tình của người con gái xa lạ, bí ẩn Mimi. Anh không rõ, thật sự không rõ...

8. Chương 8

Tuấn Anh cứ đứng lặng lẽ rít thuốc và phả khói, mặc những làn sương lạnh nối tiếp nhau buông xuống phủ ướt trên mái đầu. Đôi mắt anh trĩu buồn về những tình cảm lẫn lộn không thể phân định.

Anh thừa nhận mình là kẻ đào hoa, những cô gái đi qua đời anh có lẽ phải kể đến đơn vị hàng chục, nhưng cô gái ở lại đời anh cho đến giờ phút này thì mãi mãi chỉ có Đan Phương. Còn Minh Lê, là thứ tình yêu trong lành, an toàn nhưng không thật sự quá sâu sắc. Nếu có lúc nào đó Minh Lê cầm dao đâm vào tim anh cả trăm nhát thì cũng không bằng một lần mũi kim Đan Phương vô tình châm vào trái tim của anh.

Nhưng vì sao anh phải buông tay Đan Phương để ngậm ngùi nhìn cô ở bên An Khánh. Vì anh là người rõ hơn ai hết người Đan Phương cần là An Khánh và chỉ có An Khánh mới có thể khiến Đan Phương cười trong hạnh phúc mà thôi. Đó cũng là lý do khiến Tuấn Anh đành nhắm mắt chấp nhận để người con gái mình yêu thương nhất bước đến bên người bạn thân. Và khi Đan Phương đột ngột mất tích thì chính anh đã là người phải nhận nỗi đau đón gập bội. Anh vừa xót xa cho An Khánh, vừa lo lắng đau khổ vì Đan Phương ra đi. Và năm năm kia là khoảng thời gian đủ dài để tạm ru ngủ nỗi buồn khôn xiết đó, nhưng từ hôm Mimi đột ngột xuất hiện thì mọi thứ về Đan Phương lại ủa về nhức nhối trong lòng anh.

Tuấn Anh đứng lặng lẽ trong làn gió lạnh đầu đông. Dường như Mimi từ lúc nào đã trở thành nỗi ám ảnh trong tâm trí khiến anh không thể nào nguôi nghĩ về người con gái ấy. Tuấn Anh ước gì mình có thể xé toạc chuyện này trút bầu tâm sự cùng An Khánh như mọi chuyện anh vẫn thường tìm đến An Khánh. Nhưng làm sao có thể nói với An Khánh rằng anh đã gặp một người con gái giống Đan Phương như hai giọt nước. Làm sao có thể để An Khánh biết rằng anh còn yêu Đan Phương đến nhường nào. Cũng chính vì thế mà anh đã muốn giấu nhem Mimi như một báu vật huyền bí chỉ thuộc về riêng mình mà thôi...

Tuấn Anh cứ miên man với những dòng suy nghĩ cho đến khi điều thuốc thứ 5 đã tàn lửa anh mới chợt nhận ra cơ thể mình đang bắt đầu buốt lạnh vì sương đêm mỗi lúc một buông nhiều. Tuấn Anh dụi nốt chút đóm đỏ trên điều thuốc còn sót lại, cẩn thận bỏ vào thùng rác phía sau rồi mau chóng trở lại phòng. An Khánh lúc này vẫn còn thức, anh chăm chú vào chiếc Apad lướt tìm thông tin gì đó. Thấy Tuấn Anh lạch cạch cửa, An Khánh không quay lại nhìn mà bất chợt hỏi:

- Này ông, có khi nào Đan Phương đã quay trở về mà không tìm đến chúng ta không nhỉ?

Tuấn Anh đang rảo bước bỗng dừng lại trước câu hỏi đường đột của người bạn. Tuấn Anh lắp bắp trả lời không rõ tiếng:

- Ông...! Sao tự nhiên ông lại nghĩ như vậy?

- Tôi không biết nữa, nhưng ông biết đấy dù ọi người đều nói Đan Phương đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa nhưng tôi lúc nào cũng hy vọng và có cảm giác là cô ấy còn sống. Nhất là thời gian gần đây, tôi cảm thấy cô ấy đang ở rất gần, rất gần...

Tuấn Anh hơi lạnh người khi nghĩ đến Mimi. Anh gượng cười an ủi An Khánh nhưng thực ra trong lòng đầy hoài nghi và lo lắng:

- Có lẽ ông đã nghĩ tới Đan Phương nhiều quá nên bị ám ảnh thôi. Chẳng có lí do gì khi Đan Phương trở về mà lại không tìm ông cả đúng không? Thôi đừng nói nhảm nữa.

An Khánh thở dài buồn bã:

- Ủ! Có lẽ tôi đã nhảm quá. Nhưng tôi vẫn tin có ngày được gặp lại Đan Phương, dù cho khi đó cô ấy đã có người đàn ông khác cũng được.

Tuấn Anh lặng lẽ leo lên giường trùm kín chăn qua đầu. Anh thật sự cảm thấy bất an về cảm nhận của An Khánh: “Người ta thường nói, những mối quan hệ huyết thống, những người từng thuộc về nhau luôn có một sợi dây liên hệ vô hình. Phải chăng cảm nhận của An Khánh về Đan Phương là sự thật. Vậy há chẳng phải Mimi là đối tượng rất đáng khả nghi hay sao? Nếu An Khánh biết được sự xuất hiện của Mimi trên cuộc đời này thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Nếu Mimi là Đan Phương thật và nếu như cô ấy bị mất trí nhớ thì sao có thể nhớ ra được An Khánh là ai chứ? Hoặc nếu Mimi không phải là Đan Phương đi chăng nữa, thì cũng chẳng có lí do gì mà mình phải nhường Mimi cho An Khánh cả. Mình nhất định phải có được người con gái ấy, dù Mimi chỉ mang hình dáng của Đan Phương thôi cũng có sao? Chỉ cần Đan Phương, hoặc Mimi vĩnh viễn trong tiềm thức không còn bóng hình của An Khánh nữa là mình sẽ được ở bên người con gái đã khiến tim mình thất vọng bấy lâu rồi”. Tuấn Anh cứ nằm miên man trong những toan tính luẩn quẩn mà không sao chớp mắt cho tới khi trời đã gần trở sáng anh mới ngủ thiếp đi.

Mimi mang một chiếc váy trắng tinh khôi tựa như một nàng công chúa. Nàng bước vào phòng dạ tiệc lộng lẫy và xinh đẹp. Mimi nghiêng gương mặt thanh tú cúi chào mọi người. Từng bước nhảy nhẹ tựa làn mây của nàng làm mê đắm bao người trước mặt. Nàng lướt từng bước nhún nhảy theo điệu Valse tới chỗ Tuấn Anh đang ngồi chìm đắm trong sắc đẹp của người con gái trong mộng. Mimi đưa mắt tinh nghịch mời Tuấn Anh nhảy cùng mình. Nhưng ngay khi Tuấn Anh vừa đưa tay ra nắm lấy bàn tay Mimi thì nàng đã ngã quỵ lịm đi. Tuấn Anh hốt hoảng lay gọi Mimi nhưng nàng tuyệt nhiên không tỉnh lại nữa. Tuấn Anh ôm nàng vào lòng nức nở: “Mimi! Mimi!”

Bỗng có kẻ nào đó phát mạnh vào cánh tay Tuấn Anh. Tuấn Anh choàng tỉnh giấc, gương mặt anh còn nguyên vẻ thất thần và những giọt nước ướt lạnh vẫn vương lấp lánh trên đôi má. Thì ra là An Khánh, kẻ đã lôi anh ra khỏi giấc mơ tình đau ngọt. Tuấn Anh liếc nhìn An Khánh ngượng ngùng thầm nghĩ: “Có khi gã đã biết hết bí mật của mình rồi cũng nên”.

An Khánh như đọc được ý nghĩ của Tuấn Anh liền cười lấp liếm:

- Ông mơ gì mà khùng khiếp quá! Cứ nức nở gọi tên ai đó. Gì mà Mimi? Mimi là nhân vật nào mà hạnh được ông tài trợ cả một đêm mộng mị vậy?

Tuấn Anh gãi đầu ái ngại:

- Chỉ là mơ thôi mà! À! Tôi gọi tên Mimi phải không? Tôi đi săn hồ ly nhưng hồ ly không phải là Đất Kỳ mà là Mimi ông ạ... hì hì!

An Khánh khẽ cười trong lòng không chút nghi ngờ:

- Giấc mơ của ông liêu trai quá nhỉ? Đêm mai có đi săn thì nhớ rủ tôi đi cùng để xem Mimi của ông xinh đẹp tới chừng nào nhé! Còn bây giờ tôi phải đi trước đây. Quá muộn rồi, giờ này tới công ty là khởi ăn sáng luôn đó. Ông cũng liệu mà cuốn gói nhanh lên. Gần 9h rồi chứ bộ. Có khi Minh Lê đang chuẩn bị cho ông vài cái bạt tai làm món điểm tâm rồi cũng nên. Bye nhé! Buổi sáng tốt lành!

An Khánh nói rồi lao vội ra ngoài cửa. Anh đánh xe một mạch tới công ty rồi lao ngay vào phòng làm việc. Mấy hôm nay anh quên bém mắt Mai Ly cho tới khi cô bê một tách cà phê ngoan ngoãn đặt trước mặt anh:

- Anh dùng cà phê đi cho tỉnh táo!

An Khánh giật mình nhìn lên gương mặt Mai Ly xinh xắn. Anh đã sẵn sàng ột cuộc trả đũa quyết liệt của người đẹp. Nhưng khác với những gì An Khánh tưởng tượng. Mai Ly không mang vẻ mặt kèn kiệu, bướng

bình như thường thấy. Lúc này, vẻ mặt buồn so và cử chỉ nhẹ nhàng khiến cô đẹp tựa chú mèo ngoan ngoãn. An Khánh cảm thấy hơi ái ngại trước phản ứng khác bình thường của Mai Ly. Khi Mai Ly đã lui về phòng thư ký An Khánh mới chủ động nói chuyện với cô qua Skype.

- Mai Ly! Em không giận tôi về chuyện lần trước chứ?

Phía bên kia Mai Ly nhanh chóng trả lời như đã trực chờ cuộc nói chuyện này:

- Chuyện gì cơ! Tôi chẳng nhớ chuyện gì cả. Mà sao anh phải xin lỗi?

- Ủ, phải rồi tôi vô duyên quá. Nhưng nếu em không bận tâm thì tốt quá rồi! Chúc em buổi sáng vui vẻ nhé Mai Ly!

- Cảm ơn anh! Anh cũng thế nhé, tôi làm việc đây!

- Ok em!

Mai Ly cố giữ thái độ lạnh lùng nhưng thật ra trong lòng cô lúc này đang sục sôi cảm giận. Cả tuần qua cô đã bỏ công tìm hiểu xem Minh Lê là ai mà dám ngang nhiên tuyên bố là người phụ nữ vô cùng quan trọng trong cuộc đời người đàn ông mà cô đã mặc định thuộc về mình. Hóa ra Minh Lê lại là đối tượng chẳng đáng bận tâm vì cô hoàn toàn vô hại trong mối quan hệ của Mai Ly và An Khánh. Nhưng Mai Ly cảm thấy bị xúc phạm vì thái độ ngang ngược đó của Minh Lê. Trong đời 25 năm của cô, chưa từng có một người con gái nào dám chọc giận cô đến vậy. Mà Mai Ly vốn là kẻ thù dai nhớ lâu nên cô quyết tâm phải dạy cho Minh Lê một bài học. Còn An Khánh cô sẽ tìm cách cảnh cáo anh về thái độ bao đồng cho kẻ dám trọc giận mình.

9. Chương 9

Biết Minh Lê là người yêu của bạn thân An Khánh. Mai Ly tìm cách phá mối quan hệ tốt đẹp của ba người cho kỳ được chỉ để thỏa mãn lòng tự ái cao ngất ngưỡng của mình. Chiều đó, khi Minh Lê vừa bước ra khỏi nơi làm việc. Cô toan vẫy taxi để về nhà thì đã bị chiếc xế hộp lạ nào đó chặn ngang lối. Minh Lê cau có:

Bộ tướng cả cái thủ đô này chỉ có mình các người là có xế xịn hay sao mà ngang nhiên chặn đứng taxi của người ta vậy hả?

Minh Lê vừa dứt lời, một người con gái mặc váy trắng ôm sát cơ thể đầy quyến rũ bước ra. Cặp kính màu quá lớn gần như che hết một phần ba gương mặt của cô gái khiến Minh Lê không thể hình dung ra nổi gương mặt đó. Chỉ biết rằng cô ta có một sống mũi khá cao, làn da trắng mịn và đôi môi đỏ mọng rực rỡ. Minh Lê gần như bị thu hút bởi vẻ sang chảnh quá chói lóa của người đối diện nên không thể nói thêm được lời nào cho đến khi cặp kính màu được hạ xuống khỏi khuôn mặt cô gái. Chủ nhân xế xịn hất hàm, đá mắt chào Minh Lê một cách đầy kiêu ngạo và thách thức:

- Thì sao? Tôi cứ thích làm những gì tôi muốn đấy

Trước thái độ ngang ngược của cô gái Minh Lê tức điên người:

- Sao ở đời này lại có những kẻ ngang ngược như cô thế nhỉ? Cô không được bố mẹ dạy rằng không được chặn ngang đường của người khác khi họ đang bước đi hay sao?

Mai Ly phá lên cười lớn:

- Haha... tôi mới phải là người hỏi cô câu đó mới đúng chứ? Cô ấy, cô mới là kẻ đang chặn ngang đường phá lối tôi đi thì có. Cô còn nhớ buổi tối hôm ở nhà An Khánh chứ?

Nghe đến đây, Minh Lê mới giật mình, sực nhớ ra chuyện cô gái ở nhà An Khánh hôm đó. Minh Lê theo mắt nhìn cô gái một cách sầm soi:

- Cô... cô là...

Minh Lê chưa dứt lời cô gái đã vội đáp:

- Phải! Cô không nhìn lầm đâu, tôi là Mai Ly, là người bị cô phá tối đó đấy. Tôi đoán hẳn là cô đang có nhiều chuyện rất muốn giải thích với tôi đúng không? Lên xe đi, tôi cũng có chuyện cần nói với cô đây. Rồi tôi sẽ đưa cô về...

Minh Lê còn chưa kịp hiểu chuyện gì Mai Ly đã tiến tới nắm lấy tay Minh Lê lôi thốc lên xe. Minh Lê ập úng và chống cự một cách yếu ớt:

- Này này! Đứa con gái ngang ngược này cô định đưa tôi đi đâu thế?

- Ngoan đi cưng? Tôi chỉ đưa cô đến một nơi yên tĩnh để nói chuyện thôi mà.

Khoảng 10 phút sau, xe Mai Ly đã dừng trước một quán cà phê yên tĩnh nằm sâu trong một con hẻm ven hồ. Mai Ly bước xuống trước mở cửa và mời Minh Lê bước vào.

- Cô vào đi!

Minh Lê nhìn quanh rồi phát hiện ra quán quen liền hỏi Mai Ly:

- Ô, sao cô lại biết nơi này?

Mai Ly nhếch miệng cười đầy ẩn ý mà không trả lời. Cô tiến lại chiếc bàn nằm khuất trong góc vườn, gọi 2 ly cà phê nâu rồi nhìn Minh Lê một cách soi mói:

- Cô đúng là đứa con gái phiền phức mà. Nhìn cái bộ dạng của cô đã toát lên sự ngỗ ngược rồi. Ai mà yêu được cô cho nổi mà bày đặt là người phụ nữ vô cùng quan trọng trong cuộc đời An Khánh?

Minh Lê tức điên người, mặt mũi phừng phừng như muốn ăn tươi nuốt sống Mai Ly:

- Cái đứa con gái trơ tráo này. Hình như cô không biết trời cao đất dày là gì thì phải? Tôi phải cho cô một bài học mới được.

Minh Lê đứng phắt dậy, đưa tay qua bàn toan đập vào mặt Mai Ly nhưng Mai Ly đã nhanh chóng chộp được cổ tay Minh Lê giữ lại. Mai Ly nói một cách đầy châm chọc, mắt không nhìn vào mặt Minh Lê:

- Đợi đã nào, trước khi chiến sự cô cũng phải cho tôi nhắm nháp chút cà phê đã chứ. Cô thấy đấy, tử tù trước lúc hành quyết còn được ban ăn uống no nê nữa cơ mà!

Mai Ly dứt lời, hai ly cà phê được đưa ra đặt ngay ngắn trên bàn khiến Minh Lê phải hạ hỏa về lại chỗ ngồi của mình. Cô bồi bàn lễ phép mời khách :

Mời hai chị dùng cà phê? Nếu các chị cần thêm gì thì cho em biết nhé.

Mai Ly đưa mắt một cách lịch sự đáp lại cô bồi bàn trong khi Minh Lê tức tối nốc một hơi cạn sạch mới nhìn lên. Chợt cô sững sờ một hồi rồi thốt lên: “Đan Phương, Đan Phương!

Khách sạn OCD 0h30. Tuấn Anh đã nhanh chóng có mặt tại sảnh lớn ngay sau khi nhận được tin nhắn hẹn đến đón từ số máy của Minh Lê. Tuấn anh lao lên địa chỉ phòng Minh Lê trong lòng đầy lo lắng. Anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra với người con gái của mình. Anh không biết tại sao Minh Lê lại ở trong khách sạn và tắt phụt nguồn điện thoại khi tin nhắn vừa được gửi tới cho anh. Tuấn Anh thở dốc vì thấm mệt với những nhịp cầu thang khá dài, cuối cùng anh cũng đã đứng trước phòng 112 theo lời nhắn của người yêu. Tuấn Anh định gõ cửa nhưng cửa phòng đóng hờ nên anh ghé mắt nhìn vào trong trước. Minh Lê như đang say lả, trần trụi gục vào vai người đàn ông quay mặt vào phía trong. Người đàn ông đang mặc đồ chiếc sơ mi của anh ta cho cô. Tuấn Anh bủn rủn, không còn muốn tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. “Thật trơ tráo, thì ra em mèo mả gà đồng với thằng đàn ông khác rồi kêu tôi tới trả tiền phòng và đón em về chắc? Tôi thật không ngờ em lại khốn nạn đến vậy. Tôi ghê tởm em!”. Con ghen và lòng tự ái của thằng đàn ông nổi lên điên cuồng khiến Tuấn Anh mất hết lý trí và trở nên mù quáng. Anh đẩy mạnh cửa lao vào phòng định xử lý hai con người đón mặt kia. Nhưng ngay khi người đàn ông hốt hoảng quay ra thì anh đã không thể thốt được thêm lời nào vì quá sốc, toàn thân đã bủn rủn cả đi. Tuấn Anh cứ đứng nhìn trân trân trong bộ dạng thất thần chết đứng cho tới khi người đàn ông cứ liến thoắng như giải thích điều gì đó mà anh chẳng còn nghe rõ nổi chuyện gì. Sau một hồi Tuấn Anh mới cất được nên lời:

An Khánh! Cảm ơn ông đã cho tôi thậm hiểu câu “Ồ đời ai học được chữ ngờ”! Ông thật là thằng khôn nặn cả cô ta cũng vậy. Tôi ghê tởm các người.

Vừa dứt lời Tuấn Anh đã hầm hầm lao đến giáng cú đấm sấm sét vào mặt An Khánh rồi bỏ đi vội vã mặc An Khánh giải thích thế nào.

Cú đấm đau điếng của Tuấn Anh khiến An Khánh sa sầm mặt mày nhưng không hề làm anh tức giận. An Khánh bình tĩnh quay lại bên Minh Lê mặc nốt cho cô chiếc sơ mi của anh rồi nhanh chóng đưa cô rời khỏi khách sạn.

Hai giờ sáng Minh Lê tỉnh giấc, cô ngồi dậy khi đầu óc quay cuồng đau điếng. Minh Lê hé mắt nhìn xung quanh căn phòng và không hiểu nổi tại sao mình lại ở trên giường của An Khánh. Minh Lê hốt hoảng bước xuống giường lao ra phòng khách. An Khánh đang ngồi thu lu trên chiếc sofa quay ra cửa sổ nhả khói. Có lẽ, anh đã ngồi đó rất lâu vì chiếc gạt tàn trên bàn đã đầy lên những mẩu và tàn thuốc xám trắng. Minh Lê ngại ngùng cất lời:

- An Khánh! Sao... tại sao em lại ở nhà anh giữa đêm khuya như vậy?

An Khánh không ngoảnh lại nhìn Minh Lê, anh tiếp tục rít thuốc và trả lời chậm rãi:

- Em tỉnh rồi đấy à?

- Vâng! Em vừa mới tỉnh nhưng không hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Anh nói em biết đi được không? – Minh Lê luống cuống trả lời.

- Em đang nói đùa hay nói thật vậy hả Minh Lê? Không phải em đã uống say mềm ở một bar nào đó rồi về khách sạn OCD sau đó thì nhắn tin bảo anh đến đón em về hay sao? Mà em đã đi với ai về khách sạn? sao tự nhiên em lại uống rượu?

Giọng An Khánh nghiêm nghị khiến Minh Lê bủn rủn cả chân tay. Cô ngồi phịch xuống sofa ôm đầu cố nhớ lại mọi chuyện.

- Em... em uống rượu say hả anh? Nhưng em đâu có đi bar bao giờ? Sao em lại đi bar uống rượu được chứ?

An Khánh thở dài:

- Chuyện đó thì chỉ có em biết được chứ sao em lại hỏi anh. Trong khi tin em nhắn cho anh là “ em đã uống ở bar say quá. Anh tới OCD đón em về với, em không muốn Tuấn Anh biết chuyện này”. Vì vậy mà anh mới bỏ cả cuộc hẹn với đối tác để tới đón em, ai ngờ chẳng được biết ơn còn bị thằng quỷ Tuấn Anh nó giáng ột cú đấm bầm dập cả mặt mũi.

Sao Tuấn Anh lại đánh anh? Trời ơi, vùng mắt của anh kìa, tím bầm lại rồi.

- Anh không biết sao nó cũng đến đón em, khi đó anh đang mặc đồ cho em, em làm gì mà ở trong khách sạn và lột hết cả đồ ra, thật khó coi.

Nghe An Khánh kể, Minh Lê mặt mũi đỏ bừng vì xấu hổ. Cô ôm lấy hai cánh tay mình rồi hét toáng lên: “Aaaa... Em không mặc gì thật ấy hả? Aaaa... không tin đâu, không tin đâu!”

An Khánh khẽ nhếch miệng cười:

- Cô còn không tin nữa hả? Cô nhìn lại xem cô đang mặc cái gì của anh kia?

Minh Lê cúi xuống liếc nhìn khắp người một lượt rồi khua tay giả vờ khóc i i: “ Thế là chết em rồi nha, 24 năm kín cổng cao tường bỗng một hôm đái mất không cho cả hai đứa anh... hu hu. Thế này thì xấu hổ quá, xấu hổ chết đi được. Tui đi chết đây nha!”

An Khánh tiếp tục rít thuốc và nói với Minh Lê:

- Thôi đi cô! Tôi cũng chẳng bấu bở gì cái thân hình cò nhẳng như nữ sinh trung học chẳng một chút gợi cảm của cô đâu. Chuyện đó thì cô phải giải bày với thằng Tuấn Anh người yêu cô ấy. Nó đang hiểu lầm sâu sắc tôi và cô đã có một đêm vui vẻ trong khách sạn đó.

Minh Lê giật mình, đưa tay ôm lấy đầu:

- Trời! Tệ tới mức vậy sao? Vậy Em phải đi tìm cái tên chuột chip này ngay bây giờ đây.

Minh Lê đứng phắt dậy, định lao ra khỏi cửa đi tìm Tuấn Anh nhưng đã bị bàn tay An Khánh nhanh chóng giữ lại:

Tất nhiên là em phải làm chuyện đó, nhưng không phải lúc này. Khi mà nó đang sôi máu và không thèm nhìn mặt cả hai chúng ta.

Minh Lê lú lú:

- Vậy... vậy em phải tìm anh ấy khi nào bây giờ?

Kệ hần đi, để cơn thịnh nộ của hần lắng xuống rồi chúng ta sẽ tìm cách thanh minh chưa muộn. Nhưng bây giờ em phải nói cho anh biết tại sao em lại ở trong khách sạn?

Minh Lê ngồi thụp xuống đưa hai tay lên vò đầu bức tai nhưng không thể nhớ nổi tại sao mình lại có mặt tại khách sạn trong tình trạng như vậy. An Khánh tiếp tục tra hỏi:

- Em cố nhớ xem ngày hôm qua em đã làm gì, gặp ai không?

Nghe tới đây, Minh Lê sức nhớ ra Mai Ly cô reo lên vui mừng:

- Ồ, phải rồi. Chiều qua khi đi làm về em đã gặp thư ký của anh

- Mai Ly sao? Em gặp cô ta làm gì vậy hả Minh Lê – An Khánh ngạc nhiên.

Cô ta chặn em trước sở rồi lôi em lên xe đi về quán cà phê ven hồ tụi mình hay ngồi ấy. Em với cô ta gọi 2 ly cà phê em uống xong thì chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa.

- An Khánh chắc lười một cách đầy ái ngại:

- Anh hiểu rồi! Em thật ngốc quá đi Minh Lê!

Nói rồi An Khánh quay vội vào phòng kéo tủ vớ lấy chiếc áo sơ mi vắt lên vai rồi bước nhanh ra cửa. Anh không quên quay lại dặn Minh Lê:

- Em cứ ở nhà anh nghỉ ngơi đi. Nhớ là đừng tìm Tuấn Anh bây giờ hần sẽ không nghe em nói đâu. Anh đi có việc chút, hẹn gặp lại em vào ngày mai.

Minh Lê thấy bất ngờ vì An Khánh rời đi quá nhanh. Cô chợt nhớ đến hình ảnh cô gái bồi bàn vội hét lên:

- Đợi đã An Khánh, còn chuyện này em chưa nói với anh

- Có chuyện gì mai mình nói chuyện sau nhé. Em vào phòng nghỉ đi khi nào khỏe thì hãy về nhà. Anh đi cái đã

An Khánh vừa đi vừa trả lời Minh Lê vọng lại. Một lát thì bóng anh khuất trong hành lang tối om và tiếng bước chân mỗi lúc một nhỏ dần rồi mất hút vào đêm tối. Lúc này chỉ còn Minh Lê đứng giữa căn phòng trống trải. Mọi rắc rối diễn ra ngày hôm qua không khiến cô bận lòng bằng hình ảnh người con gái phục vụ mà cô đã thấy khi ngồi cùng Mai Ly. Minh Lê cứ lẩm nhẩm một mình như kẻ mộng du: “Đúng là cô mà Đan Phương! Tôi đã nhìn thấy ánh mắt của Đan Phương, gương mặt của Đan Phương, giọng nói của Đan Phương nhưng tại sao cô lại không nhận ra tôi chứ? Sao tôi lại có thể nhìn lầm được. Phải rồi, lần trước Tuấn Anh cũng từng nói đã thấy cô mà... đúng rồi, đúng là cô rồi. Cô đã trở về rồi sao Đan Phương?”

10. Chương 10

Minh Lê cảm thấy lo lắng đứng ngồi không yên vì người con gái ấy. Minh Lê sợ sự xuất hiện của Đan Phương sẽ khiến tình cảm của Tuấn Anh lại bị giao động như ngày nào. Cô sợ cái tên Đan Phương lại được nhắc đến trong bất cứ câu chuyện nào của Tuấn Anh. Và Tuấn Anh sẽ lại bận rộn một cách tự nguyện với những việc mà Đan Phương thậm chí không cần nhờ vả. Nhưng Minh Lê lại tự trấn an mình: “Không! Có lẽ chỉ là ai đó giống cô ấy. Nếu Đan Phương trở về thì sao cô ấy phải làm những công việc hạ đẳng như thế được chứ? Có lẽ mình đã quá đa nghi rồi”.

Sau khi rời khỏi nhà An Khánh đã lái xe một mạch tới tìm Mai Ly, lúc đó đã hơn 3h sáng. An Khánh rút điện thoại định gọi Mai Ly nhưng anh chợt nhận thấy cuộc gặp giữa đêm hôm khuya khoắt dễ gây ra nhiều hiểu lầm nên anh vội vã cúp máy lại rồi dạo vòng quanh con đường phía trước nhà Mai Ly chờ đến sáng.

Con đường khá rộng và thơ mộng với những hàng hoàng hậu rủ hoa vàng thơm ngát. Dường như cái không gian tĩnh mịch dễ chịu này đã phần nào xoa dịu sự nôn nóng muốn gặp Mai Ly ngay tức thì của An Khánh. An Khánh vòng đi vòng lại rất nhiều lần trên vỉa hè, chốc chốc anh lại nhìn về phía căn biệt thự của Mai Ly đang trang hoàng trong những ánh đèn vàng sáng dịu. An Khánh cứ nghĩ mãi về người con gái ấy: “Tại sao em có quá nhiều thứ như vậy mà nhất định em cứ phải bám riết lấy tôi cho kỳ được? em yêu tôi thật hay chỉ là sự hiếu thắng. Một hình dáng ngọc ngà kiều sa như em thì không nên có quá nhiều tật xấu như vậy chứ. Sao em cứ phải làm tổn thương những người ở bên tôi thì em mới chịu được vậy hả Mai Ly? Tôi không ghét bỏ gì em đâu, nhưng tình yêu với em lại là chuyện khác. Em có hiểu tình yêu là gì không vậy hả tiểu thư kiều ngạo”.

An Khánh cứ lạc trong những dòng suy tư cho đến khi trời hửng sáng anh mới chịu quay về ô tô của mình. Anh rút điện thoại bấm máy gọi vào số của Mai Ly. Một hồi chuông đổ dài không ai trả lời. An Khánh sốt ruột gọi liên tiếp nhiều cuộc nữa nhưng tất cả đều vô vọng. Dường như sự kiên nhẫn của anh đã bị Mai Ly đẩy đi quá xa. Anh cảm thấy tức tối như đang bị trọc giận. An Khánh bất ngờ đập mạnh tay vào vô lăng rồi hét lên đầy giận giữ: “Aaaa! Mai Ly”. Trong lúc An Khánh mệt mỏi gục xuống vô lăng thì Mai Ly bất ngờ đi tới mở cửa bước vào hàng ghế sau. Mai Ly ngồi lặng lẽ quan sát bộ dạng của An Khánh rồi khẽ nhếch miệng cười đắc ý. Một lát anh Khánh tỉnh dậy, nổ máy phóng xe đi mà không hay biết Mai Ly đã ngồi trầm trệ phía sau mình từ bao giờ. Chiếc xe di chuyển được vài phút thì chợt An Khánh la lên hoảng hốt khi gương mặt Mai Ly hiện rõ mồn một trên chiếc gương chiếu hậu:

- “Ô trời ơi! Mai Ly...”

An Khánh đáp phanh gấp đến mức Mai Ly không kịp phản ứng, cô chúi đầu nhào nhào vào hàng ghế phía trước rồi bật vội kêu lên:

- “Trời ơi! Bộ anh nhìn thấy ma hả?”

An Khánh không quay đầu lại, anh chỉ nhìn Mai Ly qua gương khẽ cười:

- “Chẳng phải em xuất hiện theo cách của một con ma hay sao? Em ổn chứ, không biêu đầu chứ?”

Mai Ly nguyệt một cái rõ dài hậm hực:

- “Bộ anh muốn nhìn thấy cái mặt tôi nát tươm mới chịu được hay sao?”

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm em bị đau đâu, là tại tôi không nghĩ có người ngồi trong xe của mình. Mà em vào từ khi nào? Sao em lại mở được cửa? - An Khánh ôn tồn hỏi Mai Ly

- Sự bất cẩn luôn tạo cơ hội cho kẻ khác đột nhập dễ dàng. Anh hãy nhớ điều đó nhé. - Mai Ly trả lời sắc sảo

An Khánh gạt gù phản pháo đầy ẩn ý:

- À, ra thế. Hình như thời gian này em chớp được khá nhiều cơ hội vì sự bất cẩn của người khác nhỉ?

Mai Ly đã lường trước được việc An Khánh tới tìm cô nên tỏ ra khá điềm tĩnh:

Từ khi nào anh bỗng dưng quan tâm tới tôi sâu sắc vậy? Và cơn gió nào lại đưa phượng hoàng tới nhà chim sẻ từ tỉnh mơ sáng làm tôi cảm động không nói nên lời.

An Khánh chăm chú nhìn đường, mắt không liếc nhìn sắc mặt của Mai Ly qua gương chiếu hậu lấy một lần. Anh trả lời một cách lạnh lùng:

- Em đang đùa tôi đấy hả Mai Ly?

- Ô, tôi đùa gì anh đâu. Mà kẻ nào độc ác đã làm gương mặt anh tan thương thế kia? - Mai Ly tiếp tục trả lời đầy giễu cợt.

An Khánh không kiềm chế được cơn giận giữ. Anh bất chợt bẻ lái vòng xe rẽ sang một con đường khác và lao đi với tốc độ chóng mặt khiến Mai Ly hốt hoảng:

- Này...này! Anh định giết tôi đấy à. Nếu anh chán sống đến vậy thì hãy đi chết một mình đi, tôi không muốn chết cùng anh đâu. Dừng lại, làm ơn dừng lại.

11. Chương 11

Mặc Mai Ly kêu gào An Khánh không thèm đáp lại một lời và tiếp tục lao đi. Sau một quãng đường khá dài cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trên một cánh đồng cỏ hoang vắng. Không để An Khánh phải mở cửa, Mai Ly vội vã lao ra ngoài nôn thốc tháo. Mặc Mai Ly đánh vật với nỗi sợ hãi, An Khánh lặng lẽ đứng trước đầu xe châm thuốc rít một cách lạnh lùng. Mai Ly vừa thở hổn hển vừa nói với An Khánh đầy oán hận:

- Đồ tôi! Anh có biết anh vừa làm gì không?

An Khánh vẫn không trả lời, anh ngược mặt lên trời tiếp tục nhả khói. Một hồi sau, bỗng An Khánh lạnh lùng lên tiếng:

- Em nói đi Mai Ly, em đã làm gì Minh Lê hôm qua?

Dù đã biết trước phải đối diện với sự tra khảo của An Khánh, nhưng lúc này khi đứng giữa nơi hoang vắng Mai Ly cảm thấy sợ hãi vô cùng. Cô trả lời không còn trời trối nữa, giọng cô run run như muốn lạc đi?

- Anh... hỏi gì thế? Minh Lê... là cô gái nào cơ?

- Em thôi ngay đi!

Giọng An Khánh quát lớn khiến hai đầu gối Mai Ly như muốn trùng xuống. Cô toan nở nụ cười để lấy lại tinh thần nhưng hai khóe miệng lúc này cũng run đến không giữ nổi nụ cười dù chỉ trong vài giây.

- Tôi... tôi thì có liên quan gì tới cô gái đó chứ?

An Khánh thôi nhả khói, anh vút điều thuốc đang hút dở xuống bụi cỏ trước mặt rồi tiến lại gần Mai Ly trong bộ mặt sắc lạnh. Anh bất chợt giữa lấy vai Mai Ly lay mạnh. Ánh mắt anh nhìn Mai Ly xoáy sâu như muốn ăn tươi nuốt sống cô...

Em giỏi lắm, em đang dần mặt tôi đấy à? Sao em phải làm như thế với Minh Lê, sao em có thể làm cái trò bỉ ổi độc ác đó với cô ấy? Em nghĩ tôi mù hay sao mà không nhìn thấy được tâm can của em? Em nói đi, em muốn gì nữa, em muốn tôi phải như thế nào nữa thì em mới thôi làm tổn thương những người xung quanh tôi đây.

Mai Ly bị bắn trúng tim đen, cô biết mình đã bị An Khánh lột tẩy tội lỗi, dù cô có vờ vịt như thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi cuộc truy tố này của anh. Mai Ly như kẻ tội đồ bị dồn đến chân tường, cuối cùng cô đành chơi vãn bài ngựa với An Khánh. Mai Ly nhìn thẳng vào mắt An Khánh đầy giận dữ rồi hét lên:

Ừ, tôi đã dùng thủ đoạn với cô ta đấy? thì sao nào? Anh xót xa cho cô ta lắm phải không? Anh cay cú vì bị tôi phá rối chứ gì? Vậy anh giết tôi ngay bây giờ để rửa hận đi. Không phải tôi đã cảnh cáo anh rồi hay sao?

An Khánh Quát lớn:

Em thôi ngay đi! Tôi với Minh Lê chẳng có quan hệ tình cảm nào cả. Em có biết giờ này người yêu của cô ấy đã bỏ đi vì sự hiểu lầm em đã gây ra không?

Mai Ly phá lên cười lớn:

Biết chứ, chuyện gì tôi làm mà tôi lại không biết. Thế thì sao? Đó là mục đích của tôi mà.

An Khánh giận giữ hét lên:

Con người em thật nhỏ nhen, vậy bây giờ tôi phải làm thế nào để Minh Lê được minh oan đây?

Mai Ly lạnh lùng trả lời An Khánh:

Tôi biết mà, bọn họ thật là hạnh phúc vì có người bạn tốt như anh chỉ có điều anh lại không muốn làm người đàn ông tốt của tôi. Tại sao anh lại lạnh nhạt với tôi như thế, tại sao anh không coi trọng những gì tôi làm cho anh. Chẳng lẽ tôi không hề xứng đáng được anh đáp lại tình cảm của mình hay sao? Tại sao? Vì Đan Phương ư? Không phải cô ta đã biến mất khỏi cuộc đời này rồi hay sao?

Nói rồi Mai Ly bất chợt òa lên khóc nức nở như một đứa trẻ khiến An Khánh bối rối vô cùng. Nước mắt của Mai Ly đã làm tan chảy cơn giận dữ của An Khánh và mang tới cho anh cảm giác tội lỗi. An Khánh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Mai Ly dỗ dành:

Xin lỗi em Mai Ly. Nhưng tôi không thể quên Đan Phương. Xin em hãy hiểu cho tôi và đừng làm khó tôi nữa được không?

Mai Ly tiếp tục khóc lớn:

Không được, tôi không hiểu gì hết, tôi muốn anh phải là người đàn ông của tôi bằng giá nào. Nếu không tôi sẽ làm tổn thương tất cả những người xung quanh anh.

Mai Ly! Sao em lại cố chấp như vậy? không lẽ em muốn tôi sống cạnh em mà trái tim lại ở một nơi khác hay sao?

Tôi không quan tâm tới tim phổi của anh ở đâu hết. Tôi chỉ cần biết ở cạnh tôi luôn có một người đàn ông là An Khánh, cho dù anh chỉ là cái xác thôi cũng chẳng sao cả. Anh hiểu rồi chứ...

An Khánh choáng váng trước tình yêu điên cuồng của Mai Ly. Anh giận dữ hét lên:

Mai Ly, em muốn thế thật sao?

Phải tôi muốn như thế đấy. Anh chưa nghe rõ sao?

Sau câu nói của Mai Ly, An Khánh lao đến ghì xiết lấy cơ thể cô, đôi môi anh kẹp chặt lấy làn môi của Mai Ly, anh bắt đầu hôn một cách cuồng dại rồi đẩy Mai Ly về phía ô tô của mình. Trước hành động bất thường của An Khánh, Mai Ly cảm thấy sợ hãi vô cùng. Cô cố thoát khỏi vòng tay lực lưỡng của An Khánh nhưng anh đã nhanh tay giật tung khuy áo của cô một cách thô bạo. Sau hồi vật lộn rã rời, Mai Ly đành bất lực để An Khánh xâm nhập vào cơ thể mình. Cô biết, lúc này An Khánh đã trở thành con thú điên cuồng vì giận giữ. Anh đang xả nỗi buồn bực, đau khổ bấy lâu trên thân xác người con gái mà anh không hề rung động. Khi An Khánh đã rời khỏi cơ thể Mai Ly, chợt cô khóc lên rưng rức vì quá đau đớn. An Khánh ném chiếc áo sơ mi của mình về phía Mai Ly rồi châm thuốc hút một cách lạnh lùng:

Em mặc tạm cái áo này của tôi vào đi. Không phải em đã muốn như thế hay sao? Chúng ta về thôi. Em sẽ giải quyết chuyện hiểu lầm của người yêu Minh Lê ngay trong tối nay được chứ. Tôi đã lưu số Tuấn Anh vào máy giúp em rồi đó. Chúng ta về thôi.

12. Chương 12: Chương Cuối

- Tại sao tôi phải làm theo lời anh? - Mai Ly nói trong tiếng nấc.

An Khánh trả lời gọn lỏn:

- Để đổi lấy cái xác của tôi. Không lẽ em không thấy lời quá sao?

Mai Ly trả lời trong đôi mắt vô cảm đến đáng sợ. Cô phá lên cười lớn:

- Tôi biết mà, làm sao mà tôi lại không thể có anh trong tay được.

An Khánh khẽ nhếch miệng cười đầy oán hận rồi cài số lao đi. Trong suốt quãng đường trở về anh và Mai Ly không nói với nhau một lời nào. Hai con người đều đã thu được kết quả từ cuộc đàm phán của mình, nhưng dường như cả hai đều cảm thấy ê chề và đau đớn đến cùng cực.

Trong một thời gian ngắn, Tuấn Anh liên tiếp vấp phải những cú sốc tâm lý khiến anh cảm thấy mệt mỏi rã rời. Từ lúc bỏ đi khỏi khách sạn Tuấn Anh gần như không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ về mọi chuyện.

Đường như sự hiểu lầm về An Khánh và Minh Lê đã khiến lòng tin của anh suy sụp hoàn toàn. Điều duy nhất có thể xoa dịu vết thương của anh lúc này chỉ có thể là những kỷ ức đẹp để cùng Đan Phương mà thôi.

Sau một đêm bước đi như người vô hồn, trời trở sáng Tuấn Anh quyết định trở về nhà tắm rửa rồi lao vội tới quán cà phê quen thuộc. Điều đầu tiên anh muốn nhìn thấy ở nơi này có lẽ là gương mặt xinh xắn của Mimi. Tuấn Anh tự an ủi mình, chuyện tồi tệ ngày hôm qua biết đâu lại là ý trời muốn giúp anh tiến lại gần người con gái ấy. Trên đường đi anh đã ghé xuống mua một bó hoa tươi tắn dành tặng Mimi. Xe vừa tới nơi, Tuấn Anh chậm chậm bước vào trong sự bảnh bao và nét mặt vui vẻ khác hoàn toàn với anh của đêm hôm trước. Tuấn Anh vừa chạm cửa cũng là lúc Mimi đang hốt hải chạy tới nơi làm việc. Thoáng nhìn thấy Tuấn Anh Mimi ngượng ngùng cúi chào. Tuấn Anh nở nụ cười ấm áp rồi đặt vào tay cô bó hồng rực rỡ. Mimi nhận lấy món quà, trong lòng cô cảm thấy bồi hồi vô cùng.

- Cảm ơn anh! Anh thật tốt với tôi quá!

Không có gì Mimi! Đây là món quà chúc mừng em đã khỏe lại. Từ bây giờ hãy cho phép anh được quan tâm tới em như một người thân của em được chứ?

Mimi chưa hết ngạc nhiên Tuấn Anh đã bước vội vào chỗ ngồi quen thuộc trong nụ cười dịu dàng:

- Cho anh một ly như mọi khi em nhé!

Mimi gật đầu vui vẻ:

- Vâng, được ạ!

Tuấn Anh mở điện thoại lướt web như thường lệ. Một tin nhắn lạ tới cách đó vài tiếng: “Tôi có thể xin anh một cuộc hẹn tại quán quen của anh sáng nay không? Tôi cần nói cho anh biết một chuyện quan trọng. Đừng từ chối tôi nhé!”

Tuấn Anh chẳng còn tâm trí nào để tò mò về người nhắn tin, anh cảm thấy phiền phức vì cho rằng đó có thể là Minh Lê. Tuấn Anh bực bội tắt nguồn rồi quẳng chiếc điện thoại sang một bên, anh vội lấy tờ tạp chí trên sạp chăm chú đọc chờ Mimi mang cà phê tới. Một lát, chợt Tuấn Anh giật bắn người khi có ai đó gọi tên mình:

- Xin lỗi, Tuấn Anh, chúng tôi có thể ngồi cùng anh được chứ?

Tuấn Anh vội hạ tờ tạp chí xuống ngẩng đầu lên nhìn. Mai ly, An Khánh và Minh Lê đang đứng trước mặt chờ một cái gật đầu của anh. Tuấn Anh bực bội gắt lên:

- Các người cần gì ở tôi nữa?

Mai Ly ôn tồn:

Bình tĩnh đi Tuấn Anh, chúng tôi sẽ không làm phiền anh lâu đâu. Tôi chỉ muốn giải thích về sự hiểu lầm ngày hôm qua giữa anh, An Khánh và Minh Lê thôi.

- Được! Để xem các người còn vẽ ra được mấy trò hươu vượn gì nữa.

Khi tất cả vừa ngồi xuống thì cũng là lúc Mimi mang ly cà phê bước tới. An Khánh đã không khỏi sững sờ khi vừa thoáng nhìn thấy gương mặt của cô. Ba người còn lại, tất cả đều cảm thấy vô cùng lo lắng vì sự xuất hiện của Mimi lúc này. An Khánh run run đứng dậy khẽ gọi Mimi: “Đan Phương! Đan Phương!” rồi nắm lấy tay Mimi giật mạnh kéo cô vào lòng khiến Mimi hốt hoảng không hiểu chuyện gì. Mimi vội đẩy An Khánh ra, cô lắp bắp trong sự sợ hãi:

- Anh... anh làm cái trò gì thế?

An Khánh không kiềm chế được sự vui mừng đến tột độ của mình anh lại tiến tới nắm chặt lấy tay Mimi thốt ra từng tiếng đầy hồi hộp:

- Đan Phương! Là anh, là An Khánh của em này, em hãy nhìn vào mắt anh đi

- Xin lỗi! Tôi không biết anh là ai hết, có lẽ anh đã nhìn lầm tôi với ai đó chăng? – Mimi ngượng ngùng

An Khánh đưa hay bàn tay áp lên má Mimi cố gắng tìm lại người mình yêu:

- Đan Phương! Em đừng nói đùa anh nữa được không? Em hãy nhìn thẳng vào mắt anh đây này. Làm ơn!

- Xin lỗi, có lẽ anh đã nhìn lầm người rồi – Mimi nói trong sự sợ hãi

An Khánh tuyệt vọng cố tìm mọi cách để người con gái trước mặt có thể nhận ra mình. An Khánh ôm ghì lấy Mimi mặc cô phản kháng như thế nào. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn dài trong sự sợ hãi của Mai Ly, Tuấn Anh và Minh Lê. Khi nụ hôn kết thúc, bàn tay Mimi đập lên mặt anh một cách không thương tiếc. Mimi đỏ bừng mặt, nước mắt bắt đầu lăn tăn, giọng nói cô lúc này đã lạc đi:

- Anh... anh bị điên rồi hả? Tránh xa tôi ra.

Nói rồi Mimi vội chạy lao ra phía cửa, Tuấn Anh cũng vội vã chạy theo cô để mặc An Khánh đứng sững sờ trước đó như kẻ mất hồn, còn Mai Ly và Minh Lê nhìn nhau đầy sự lo lắng.

Mimi băng qua các con phố, cô chạy rất nhanh về phía bãi trống ven hồ. Mimi dừng chân trên một vệt cỏ dại đã úa vàng vì heo may để khóc. Cô ôm mặt nức nở như đứa trẻ vừa bị ai đó bắt nạt. Những cảm giác sợ hãi, xấu hổ đan xen khiến Mimi không thể nào ngăn được nước mắt của mình. Cô cảm thấy mình lẻ loi và cần được chở che hơn bao giờ hết. Mimi đứng lặng nhìn ra phía xa buồn bã. Từng làn gió khẽ lướt qua cuộn tóc gần như đã xổ thông buông phủ gần hết một bên má khiến gương mặt cô dịu dàng vô cùng. Tuấn Anh đứng lặng từ phía xa dõi theo Mimi và cảm thấy lòng mình nhói buốt. Cả hai cứ đứng như thế không biết trong bao lâu cho tới khi những hạt mưa ướm lạnh bắt đầu rơi xuống. Tuấn Anh tiến lại gần Mimi, nhẹ nhàng khoác lên vai cô chiếc ves của mình và bật ô ngăn những giọt mưa rơi xuống mái tóc Mimi lúc này đã lấm tấm đầy hạt nước. Mimi quay người lại phía Tuấn Anh, cô ngược nhìn người đàn ông trước mặt thầm cảm ơn anh bằng đôi mắt đang lưng tròng nước. Miệng cô muốn thốt ra lời nào đó nhưng cứ mếu xệch đi. Tuấn Anh xót xa khi phải đối diện với đôi mắt ấy. Anh vòng tay nhẹ nhàng ôm Mimi vào lòng thở dài buồn bã.

- Ổn rồi Mimi! Không sao đâu, không sao đâu!

Mimi đứng ngoan trong vòng tay Tuấn Anh như một chú mèo. Cảm giác được chở che khiến Mimi thấy mình bé nhỏ. Mimi tủi thân bỗng khóc nức nở trở lại. Tuấn Anh áp từng nhịp tay lên tấm lưng mảnh của Mimi vỗ về:

- Ngoan nào cô bé! Có anh ở đây rồi, em sẽ không phải sợ điều gì nữa.

Chốc chốc, Tuấn Anh lại cúi xuống đưa ngón tay gạt từng hàng nước mắt đang hối hả trên má Mimi thầm thì: “Ổn rồi, ổn rồi Mimi bé nhỏ!”.

Kể từ giây phút đó, trái tim Tuấn Anh đã hoàn toàn thuộc về người con gái bí ẩn kia. Có đôi lúc anh nghĩ tới Minh Lê nhưng không hề cảm thấy mình có lỗi. Còn Mimi, từ giây phút được Tuấn Anh ôm xiết trong lòng, trái tim cô cũng ấm áp trở lại và phần nào không còn cảm thấy mình cô độc nữa. Nhưng không hiểu vì sao, như có một sự ngăn cản vô hình nào đó mà ngay cả khi sánh bước cùng Tuấn Anh qua ngày tháng nhưng trái tim cô cũng không thật sự có cảm giác đó là người đàn ông của đời mình. Có lẽ, Mimi đã ở bên Tuấn Anh như một kẻ đi lạc trong sa mạc lâu ngày bỗng dưng tìm được quán trọ. Tuấn Anh đã khiến kẻ đi lạc bớt trăn chân mỗi gối và xua cảm giác hoang hoang trong bóng tối cô độc. Chính sự lầm tưởng đó của Mimi một lần nữa khiến Tuấn Anh lại sống trong ảo vọng về một cuộc tình viên mãn với người con gái trong mộng năm xưa.

Còn An Khánh, sau giây phút Mimi chạy đi, kể từ đó ngày nào anh cũng tới quán quen dò hỏi thông tin về cô nhưng những thông tin quá ít ỏi để có thể giúp anh gặp lại người con gái ấy. Mimi cùng Tuấn Anh đã biến mất khỏi thành phố không một tung tích. Năm tháng sống trong sự kiếm tìm vô vọng An Khánh đã vô cùng đau khổ và mệt mỏi. Cuối cùng trước áp lực sự nghiệp, An Khánh đành xuôi theo số phận kết duyên cùng Mai Ly. Cuộc sống chỉ có tình yêu từ một phía khiến lửa đôi cơm không lành, canh chẳng ngọt. Một năm sau, họ chia tay. Mai Ly cũng nhận ra sẽ chẳng thể chiếm hữu một người nào đó khi trái tim họ không hề thuộc về mình. Rất nhanh sau cô cũng tìm thấy một nơi nương tựa về tình cảm. Còn An Khánh, anh lại tiếp tục chờ đợi người con gái của mình ngay cả trong vô vọng.

An Khánh quyết định bay tới Pháp để làm việc và tìm hiểu chuyến bay định mệnh đã mãi mãi mang theo người con gái của anh năm xưa. Trong cùng thời gian đó, Mimi và Tuấn Anh cũng đã có một đám cưới nho nhỏ cùng nhau. Có lẽ, dù không thật sự yêu Tuấn Anh bằng cả trái tim mình thì Mimi cũng đã có thể

sống một cuộc đời bình dị bên Tuấn Anh nếu như anh không yêu Mimi đến ghen tuông mù quáng. Vốn là người nhạy cảm nên Tuấn Anh cũng sớm nhận ra trái tim Mimi không hoàn toàn thuộc về mình. Đường như Mimi luôn hướng về một bóng hình nào đó kể từ sau vụ cãi vã với chồng. Cô đã bỏ chạy rồi trượt ngã lăn dài từ cầu thang xuống. Và cũng kể từ đó cô như biến thành người con gái khác với trí nhớ không hề ổn định và luôn muốn đi tìm quá khứ của mình. Tuấn Anh đã phát điên lên với sự bất ổn của Mimi và sự xáo trộn trong cuộc sống gia đình. Cuối cùng họ chia tay nhau khi bỗng một ngày Mimi nhớ ra tất cả mọi chuyện. Một lần nữa, Đan Phương khiến Tuấn Anh thật sự bị sốc và suy sụp hoàn toàn khi anh phải đối diện với sự thật rằng Đan Phương không hề thuộc về mình và dù có cố gắng như thế nào cũng không thể khiến Đan Phương quay lại là Mimi và chung sống hạnh phúc bên anh nữa. Tuấn Anh quyết định rời đến một thành phố khác để quên đi tất cả và bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Một năm kể từ khi phục hồi trí nhớ, Mimi đã quyết định quay lại thành phố năm xưa tìm người đàn ông đã từng thuộc về mình. Thành phố trông trơn chẵn còn người quen nào hết. Gia đình cô cũng đã định cư bên trời Âu ngay khi cuộc tìm kiếm con gái rơi vào vô vọng. An Khánh cũng không còn ở nơi này nữa, người đàn ông của cô đã rời đi nơi khác sau cuộc hôn nhân đổ vỡ... Những thông tin rõ ràng khiến Mimi buồn bã vô cùng. Mimi bước đi như người vô hồn qua các con phố. Đôi mắt cô nhòa đi vì con đường phía trước quá dài mà không thể có lấy một nơi thân thuộc để trở về nương tựa. Một lần nữa Mimi rơi vào cảm giác cô độc và tuyệt vọng đến khôn cùng. Trong lúc bơ vơ tưởng như cánh bèo lạc giữa dòng chảy vô định, bất chợt Mimi nhớ tới quán quen năm xưa vội rảo bước trở về.

Mimi bước vào nơi thân thuộc ấy, năm năm sau mọi thứ dường như vẫn chẳng hề có sự đổi thay. Quán vắng bình yên trong những ánh đèn vàng lấp lóa. Một chút hương Ngọc Lan từ khu vườn thoảng qua khiến Mimi cảm thấy lòng mình êm ái lạ thường. Mimi gọi một tách cà phê rồi bước vào góc bàn quen thuộc. Đường như chỗ ngồi này đã thuộc về một người nào đó, Mimi không thích sự chung chạ này nhưng cô cũng không muốn phải ngồi ở một chiếc bàn nào khác. Mimi tiến lại gần lịch sự mở lời:

- Xin lỗi anh! Tôi có thể ngồi ở chiếc bàn này mà không phiền tới anh được chứ?

Vị khách lạ đang mãi miết nâng cuốn tạp chí che gần hết khuôn mặt chỉ còn lộ ra vầng trán cao rộng ngừng đọc, hạ cuốn tạp chí xuống nhìn Mimi. Cả hai cùng nghẹn ngào ngay khi giây phút mắt chạm mắt ấy. Mimi không kiềm chế nổi cảm xúc của mình cô bỏ mặc những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt đã điểm nét mặn mà qua năm tháng thăng trầm. An Khánh run run đôi môi cất lời, anh cũng không dấu được sự bất ngờ và vô cùng xúc động:

- Đan Phương! Là em phải không?

Ánh mắt Mimi sáng lên niềm hạnh phúc, cô không nói khẽ mỉm cười trong nước mắt gập đầu đáp lại Khánh. An Khánh nhanh chóng vòng qua phía Mimi ôm cô vào lòng:

- Đan Phương! Em đã ở đâu bấy lâu. Anh đã tìm em như thế nào em có biết không?

Mimi ôm chặt lấy An Khánh nức nở:

- Em biết! Em biết! Em đã cảm nhận thấy anh ở rất gần nhưng trí nhớ của em không cho em tìm lại được anh.

Mimi bắt đầu kể về những tháng ngày nằm bất động vô thức bên xứ người, rồi khi cô hồi tỉnh nhưng không thể nhớ nổi quá khứ. Khi cô là Mimi và trở về nước nhưng không thể nhận ra người mình yêu. Rồi cuộc hôn nhân với Tuấn Anh đổ vỡ... Mimi cứ miên man trong những giọt nước mắt lăn dài. An Khánh ôm Mimi vào lòng xót xa. Anh luôn tay gạt nước mắt mặn ứ hổi hã trên đôi má cô rồi cũng kể về những năm tháng cô đơn của mình.

Khi những câu chuyện cứ nối tiếp nhau dài mãi, An Khánh biết sẽ chẳng có một kết thúc nào tại nơi này. Anh đã đưa Mimi trở về căn hộ năm xưa của mình. Ngay khi vừa bước lên hành lang chung cư, Mimi đã nhận ngay ra tòa nhà năm xưa cô đã từng giúp việc ột căn hộ trên đó. Mimi chạy lại phía ban công lộng gió. Cô dang tay cười lớn vì tìm lại được nơi từng gắn bó với mình. An Khánh chạy theo, nhẹ nhàng vòng tay qua eo ôm lấy Mimi ghé vào tai cô hỏi nhỏ:

- Còn có điều gì mà khiến em mừng rỡ hơn gặp lại anh thế hả Đan Phương?

Mimi nhìn An Khánh đầy yêu thương, cô đưa tay chỉ sang căn hộ bên tòa nhà đối diện trả lời:

- Anh có nhìn thấy ban công sáng đèn với những giỏ hoa bên phía kia không?

- Thấy rồi!

- Nó là hoa mười giờ đó, nhiều năm nay mà chủ nhà vẫn chỉ quen trồng một loại hoa đó.

- Ủa! Sao em biết hay vậy Đan Phương? – An Khánh giọng đầy ngạc nhiên.

- 5 năm trước, khi em còn là Mimi, em từng giúp việc cho gia đình bên đó. Và ban công kia là nơi em thường đứng hóng gió hàng đêm. Mỗi lần như thế, em đều nhìn về phía đối diện. Chính nơi em và anh đang đứng đây luôn có một người con trai cũng có thói quen ra ban công hóng gió. Em và người ấy chỉ đáp lại nhau qua việc vẫy tay. Thậm chí cả hai còn chưa từng nhìn thấy nổi gương mặt của nhau một lần. Nhưng không hiểu sao, hình bóng người con trai đó lại khiến trái tim em ấm áp và mong ngóng đến vậy. Em cũng không biết nó là thứ tình cảm gì nữa.

Trong khi Mimi nói, An Khánh lặng lẽ cười nhìn sang phía bên kia. “Thì ra người con gái bên ban công đó năm xưa chính là em sao, thảo nào mà anh cũng từng thổn thức và mong mỗi bóng dáng ấy đến vậy”. Thấy An Khánh lặng im, Mimi chợt cảm thấy mình có lỗi:

- An Khánh! Em không làm anh buồn chứ?

An Khánh nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc buông dài qua vai Mimi đáp lời:

Sao anh lại buồn được cơ chứ? Vậy là anh biết, cảm giác của anh đã không sai. Em chính là người con gái phía bên kia. Người đã khiến anh xao xuyến và mong ngóng mỗi đêm về.

Mimi bỗng quay người lại phía An Khánh. Đôi mắt cô mở to vì quá ngạc nhiên:

- Ý anh là, người từng đứng nơi ban công này mà em thường mong mỗi chính là anh sao An Khánh!

- Em còn nghi ngờ gì nữa đồ ngốc!

An Khánh khẽ trả lời rồi cúi xuống đặt lên môi Mimi một nụ hôn sâu. Hai người cứ đắm chìm trong sự si mê và hạnh phúc đến bất tận mặc làn sương mỗi lúc càng thêm buốt lạnh. Dưới kia, những ngọn đèn vàng phủ bóng nhạt nhòa, hàng cây im lìm trong giấc ngủ, mọi thứ yên tĩnh đến lạ thường nhưng dường như không còn khoắc lên mình sự buồn bã, cô độc đáng sợ như năm xưa nữa.

Họ đã tìm thấy nhau sau quá nhiều tháng ngày lưu lạc. Có lẽ, giờ đây sự ấm nóng của hai trái tim xa cách đang dần lan tỏa nơi này. Rồi hạnh phúc của họ cũng sẽ nở rộ rõ như những giỏ mười giờ trong sương lạnh. Chỉ có điều, sớm mai sẽ chẳng thể vội phai tàn mà còn tươi đẹp và bền bỉ mãi mãi như ánh mặt trời trước biển. Hai con người đi lạc cuối cùng cũng tìm về được nhịp yêu. Và họ sẽ đi bên nhau đến hết cuộc đời này...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cuoc-tinh-bo-quen>